

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 150d broj 671

VAŽNA JE LJUBAV

Jane Mark:

**VAŽNA JE
LJUBAV**

Glavni i odgovorni urednik

MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)

RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. - OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. - OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555, Telex 21 121 YU VSK.

LASO 671

LANK MARK VAŽNA JE LJUBAV

Recenzije: Božo Stanić

Copyright: Joško Supić

LASO 671 izlazi 22. 8. 1986.

I

Stari je rančer ušao u kuću i teškom mukom zatvorio vrata. Vjetar je zafijukao kroz prostrani salon kao zli duh i nekoliko papira što su se nalazila na stolu zalepršalo je zrakom poput preplašenih golubica. Plameni jezičci u kaminu naglo su zatreperili, no čim je George Rendall zatvorio vrata, oni su opet veselo liznuli u zrak.

— Zar mi kuću namjeravaš pretvoriti u jezero? — histeričnim glasom povikala je Sarah Rendall.

Njezin muž je nešto promrm-ljao, pa skinuo kišnu kabanicu. Uskoro se pod njegovim nogama stvorila lokva vode. Činilo se da je to samo povećalo ženi-ljutnju.

— Koliko puta sam ti već rekla da kabanicu ne skidaš u kući! — ljutito je povikala.

— Zar sam to morao učiniti napolju i uz to sav pokisnuti? — izgubio je rančer strpljenje, a onda se prisilio da se malo smiri, jer je mirnijim glasom do-dao:

— Napolju je pravi pakao. Čini se kao da se nebo otvorilo. Lije kao iz kabla.

Sarah Rendall kao da je za-

boravila zbog čega se naljutila. Ustala je iz naslonjača i krpom, koju je, čini se, unaprijed za to pripremila, obrisala je vodu s poda.

— Hoćeš li da ti skuham čaj, George? — upitala je.

— Toliko sam promrzao da me samo viski može ugrijati, — mrzovoljno je odgovorio, a zatim je sa stola uzeo bocu i nato-čio više od pola čaše. Tek kad ju je nadušak ispio, raspoloženje mu se malo popravilo.

— Prokleta kiša! Ni najgorem neprijatelju ne bih poželio da se sad nalazi napolju.

— Jadni momci. Zacijelo im baš nije najugodnije — uzdah-nula je njegova žena. Iako nije rekla na koga se njezine riječi odnose, George je znao da je mislila na njihove kauboje, koji su bili slabe sreće te ih je te no-ći zapao red da čuvaju stoku.

Njihova jedinica, koja je do-tad šutjela i ne podigavši pogle-da s goblena koji je vezla, odjednom se trgnula. Ta njezi-na iznenadna reakcija nije pro-šla nezapažena. Rančer ju je za-pazio i potajno namignuo ženi, a zatim promrm-ljao:

— Večeras je bio red na Ra-

steyju i Jimu da čuvaju stoku.

Djevojka ga je pogledala očito mu namjeravajući predbaciti što je upravo Rasteyja poslao na tako neugodnu dužnost ali se u posljednjem trenutku ugrizla za jezik. Naslućivala je da je otac nešto načuo o njezinoj vezi s mladim kaubojem i to joj nije bilo nimalo drago. Bojale se da će svojim ponašanjem navući njegov gnjev, jer je vrlo dobro znala za njegov dogovor s Harryjem Hansonom o tome da će se, čim postane punoljetna, udati za Hansonova sina. Nju o tome nitko nije ni pitao.

Znala je za očev san da pod svojom vlašću ujedini cijelo područje južno od San Antonija, a taj brak s Hansonovim sinom samo bi tome pripomogao. Time bi praktično bila sjedinjena dva najveća ranča u cijeloj oblasti, a onda bi se dogodilo ono što se najčešće događa u životinjskom svijetu: velika riba pojede male ribe.

Rastey je čista suprotnost tome napuhanom i šupljeglavom Davidu Hansonu, pomislila je. Da nema njegova tatice, ne bi se mogao tako kočoperiti.

Ponovo je uzdahnula i pomislila da bi sve bilo jednostavnije kad Rastey ne bi bio tako tvrdo glav i prokleta ponosan. Nekoliko puta joj je rekao da moraju pričekati još neko vrijeme dok on ne skupi dovoljno novca, a onda će i njezin otac popustiti. Kad ga je upitala na koji to način namjerava učiniti, on se samo zagonetno nasmiješio. Bojale se da ne krene krivim putem, jer nije znala nijedan drugi način kako da brzo ostvari svoj san. Mogao bi još stotinu godi-

na raditi kao kauboj, no time se ne bi obogatio.

Iz razmišljanja ju je prenuo tresak vrata. U kuću je uletio Gary Thompson, nadglednik na njihovu ranču. I s njega se kao prije nekoliko trenutaka i s Georgea Rendella slijevala voda, no on se na to nije obazirao. Skinuo je šešir i istresao ga na pod.

Rančer je odmah naslutio da nešto nije u redu. Inače njegov nadglednik ne bi tako kasno banuo u gazdinu kuću, i to još ovako.

– Što se dogodilo? – zabrinuto je upitao. Čini mi se da sam s pašnjaka začuo pucnjavu – u jednom je dahu izgovorio Thompson.

– Možda je to samo grmljavina. Zar ne vidiš kakvo je nevrijeme napolju? – rekao je rančer, iako se činilo da ni sâm nije bio uvjeren u ono što je rekao.

Iskusni kauboj je to zapazio. Suho se nasmijao i rekao:

– I ja bih volio da je tako, ali prilično sam siguran da je to bila pucnjava, gazda.

George Rendall je predugo živio u tom nemirnom području sjeverno od Rio Grande a da bi tek tako olako odbacio takvu mogućnost. Iako se u posljednjih nekoliko mjeseci nije dogodio nijedan slučaj krađe stoke, to ga nije uljuljivalo u lažne snove. Znao je da će do njih uskoro opet doći. Pošto su renderi uništili bandu kradljivaca, zavladao je kratko zatišje, koje nije moglo predugo trajati. Banditi su se nanovo regrutirali između mnogobrojnih skitnica i revolveraša s jedne i druge strane granice, kojima je bio mrzak svaki fizički napor, i koji

su se radije odlučili za opasan, ali prilično unosan razbojnički život.

— U redu, reci momcima da se sprema za pokret, Gary — kratko je rekao rančer.

— To sam već učinio. Osedlali su konje i samo čekamo vas.

Preko Georgeova lica preletio je osmijeh, jer je tako nešto mogao očekivati. Opasao se remenom na kojemu su visile korice s revolverom, a zatim je opet obukao još mokru kabanicu. Iz police za oružje u kutu sobe uzeo je henrijevku, a zatim krenuo za Thompsonom, koji je već izišao. Kad je došao do vrata, okrenuo se i pogledao ženu i kćer.

— Brzo ćemo se vratiti — mrzovoljno je promrmlija.

Sarah mu je htjela reći neka se čuva, ali je odmah odustala, jer je znala da George to ne voli. Zbog toga je samo kimnula glavom i tiho rekla:

— Čekat ću te, George.

II

Kao što je Gary rekao, desetak kauboja već je sjedilo u sedlima i samo čekalo gazdu da krenu i provjere što se događa sa stokom. Rančеров vranac bio je osedlan i on se lako vinuo u sedlo i potjerao životinju u galop.

Kiša je još padala i bilo je mračno kao u rogu, no oni su se brzo kretali jer su teren poznavali kao vlastiti džep. S pašnjaka na kojemu se nalazila stoka više se nije čula pucnjava, no to ih nije umirilo. Štoviše, to je samo još više povećalo njihovu lošu slutnju. Potjerali su konje još žešće i nakon nekoliko minuta stigli na mjesto na koje-

mu je paslo gotovo tri tisuće grla. Stoka je bila uznemirena i glasno je mukala. Desetak goveda se udaljilo od stada, ali su ih kauboји vješto otjerali natrag.

Rančer je odmah opazio da nigdje nema dvojice njihovih ljudi koji su čuvali stoku. Kauboји su ih glasno dozivali, no oni kao da su u zemlju propali. Da nesreća bude veća, Thompson mu je, pošto se vratio iz potrage, rekao da mu se čini da je nestalo najmanje pet stotina grla koja su pasla u udaljenoj kotlini. Budući da je ta kotlina bila najbliža meksičkoј granici, razboјnici su najvjerojatnije odlučili odatle otjerati stoku.

Što ćemo učiniti? — na kraju je upitao Rendalla.

— Krenut ćemo za njima. Što nam drugo preostaje?! — bijesno je rekao.

Predradniku se nije učinilo osobito razboritim da noću i po takvoj oluji prelaze Rio Grande. Rijeka je zacijelo nabujala i bespotrebno će se izlagati životnoj opasnosti. U uspjeh potjere ionako nije vjerovao.

— Možda da o svemu obavijestimo šerifa? — nesigurno je započeo, ali ga je gazda nervozno prekinuo.

— Baš me zanima kako nam on sada može pomoći? Jedino bi mogao o svemu napisati zapisnik i obavijestiti oblasnog šerifa, ako bi to uopće učinio. Za to vrijeme će banditi biti na sigurnom.

Thompson više ništa nije rekao. Dobro je poznaо Georgea Rendalla i njegovu naglu narav, pa je znao da je svako suprotstavljanje njegovoj volji uzaludno. No isto tako je znao da je vjerojatnost da uhvate

kradljivce stoke ravna gotovo nuli, jer nisu čak znali ni na kojem su mjestu banditi prešli rijeku.

Rendall je mislio da su to učinili kod Bad Runa, kako se nazivao jedan od prijelaza, ali to su mogli učiniti i na nekom drugom mjestu.

— Što mislite kamo su nestali Rastey i Jim? — upitao je predradnik.

— Vjerojatno su u potrazi za kradljivcima. Najbolje je da što prije krenemo za njima.

Glasno je povikao i potjerao konja. Njegovi ljudi su odmah pojurili za njim. Jahali su gusto zbijeni, jer je u mraku postojala mogućnost da se netko od njih izgubi. Kiša je u međuvremenu prestala, ali je još puhao jaki vjetar, koji im je usporavao kretanje.

Nakon nešto više od dva sata paklenskog jahanja potjera je stigla do rijeke. Na tom mjestu je vodostaj inače bio vrlo nizak, pa je konj bez teškoća mogao pregaziti rijeku, ali sad je bilo sasvim drugo stanje. Zbog velike količine kiša koje su napadale, u gornjem toku vodostaj je porastao, iako Rendall i njegovi ljudi nisu sigurno mogli ocijeniti koliko je rijeka duboka. Rendall je ne osvrćući se na opasnost natjerao svog vranca u hladnu vodu. Bujica je bila snažna i prijetila je da ih odnese sa sobom, ali na svu sreću životinja ni u jednom trenutku nije izgubila čvrsto tlo pod nogama.

Kauboji su nekoliko trenutaka oklijevali, a zatim su i oni pojurili za svojim gazdom. Kad su se napokon dočepali čvrstoga tla, nalazili su se na meksi-

čkoj strani. Zemljište je bilo neravno i prijetila je opasnost da neka od životinja upadne u rupu na zemljištu. Da se to kojim slučajem dogodilo, konj bi sigurno slomio nogu, a njegov jahač možda i vrat. Na svu sreću ništa takvog se nije dogodilo.

Konjanici su tjeroali životinje divlje urlajući i podbadajući ih ostrugama. Kad je svanulo, Rendall je shvatio da su ljudi i konji na izmaku snaga. I on sâm se jedva održavao u sedlu, ali njegova uporna priroda tjeroala ga je dalje.

Kad se potpuno razdanilo, shvatio je da se nalaze na pogrešnom tragu. Na tlu nije zapazio nikakvih tragova. Da su kojim slučajem kradljivci prošli tim putem, zacijelo bi ostavili trag po kojemu bi ih lako mogao pratiti. Premda je obilna kiša isprala oskudnu zemlju, stado od nekoliko stotina grla nije moglo tek tako ispariti.

Povukao je uzde i njegov konj je zastao kao ukopan. To su učinili i kauboji. Tupo su buljili ispred sebe ne usuđujući se ni pogledati gazdu.

— Čini se da smo krenuli pogrešnim tragom — rančer je priznao poraz.

— Ipak još nije sve izgubljeno. Možda su graničari opazili nešto što bi nas moglo navesti na njihov trag — pokušao ga je utješiti Thompson, iako ni sâm nije u to bio uvjeren.

Rančer nije ništa rekao. Okrenuo je konja i usmjerio ga prema rijeci. Sad su Rio Grande prešli na regularnom graničnom prijelazu. Kao što je predradnik i slutio, vojnici nisu prošle noći opazili ništa sumnjiva. Tako nešto je i očekivao, jer je

pretpostavljao da su se sklonili pred nevremenom u svoje nastambe, no zbog toga ih nije krivio, jer bi i sam vjerojatno slično postupio. Na kraju, tko bi mogao očekivati da će se netko usuditi prijeći rijeku po tako paklenskom nevremenu.

Do ranča su stigli tek oko podneva. Sad im se više nije žurilo, pa nisu željeli bespotrebno umarati konje. Kad su stigli do pašnjaka na kojem je mirno pasla stoka, potražili su tragove koji su im mogli nešto više reći o tome tko su bili pljačkaši. Osim velike srebrne ostruge, koje je vjerojatno izgubio jedan od bandita, ništa drugo nisu pronašli. To je bilo sasvim dovoljno da potvrdi njihovu pretpostavku da su pljačku izvele meksički konjokradice.

A onda je odjednom jedan od kauboja koji se malo odvojio od skupine jahača uzbuđeno povikao. Ljudi su podboli konje i požurili da mu se pridruže i ustanove što je otkrio. Kad su dojahali do njega, imali su što vidjeti. Na zemlji je ležalo izmrcvareno Jimovo tijelo. Lice mu je bilo pretvoreno u krvavu masu, tako da su ga prepoznali po crnoj košulji i crnim hlačama od grubog platna, koje je uvijek nosio. Odmah im je bilo jasno da je završio užasnom smrću, jer je preko njega protutnjalo stado u paničnom bijegu.

Rendall je sjahao i sagnuo se do tijela nesretnoga kauboja. Kad ga je okrenuo, na njegovim leđima je ugledao dvije krvave mrlje, koje nisu mogle nastati od govedih papaka. Raskopčao je mrtvačevu košulju i uvjerio se da su rane nastale od vatre-nog oružja.

– Gadovi su mu kukavički pucali u leđa, pa je vjerojatno bio već mrtav kad je stampedo prošao preko njega – procijedio je kroz stisnute zube.

– Zar je bolje skončati tako da ti netko spraši metak u leđa, a da čak i ne znaš tko je to učinio? – temperamentno je rekao mladi Pat O'Neil, no odmah je zašutio kad je zapazio da ga ljudi prijekorno gledaju.

On se tek odnedavno nalazio na ranču i to mu je bio prvi posao. Tvrdio je da je navršio osamnaest godina, iako u to nitko nije povjerovao. Ali Rendallu su bili potrebni ljudi, pa se na takvu sitnicu nije ni obazirao. Odmah je mladić shvatio da je u nečemu pogriješio, pa je zašutio i više nije ni pisnuo.

– Kamo je, do vraga, nestao Rastey? – promrmljao je jedan od kauboja, iako se činilo da njegovo pitanje nije nikome posebno upućeno.

– Vjerojatno je krenuo za pljačkašima – oglasio se njegov drug.

– Zar da sâm krene protiv gomile bandita? Prirodnije bi bilo da nas je došao obavijestiti što se dogodilo, kako bismo mogli na vrijeme krenuti u potjeru – izrazio je Thompson svoju sumnju.

– On je nepredvidiv pa se ne bih začudio da je tako nešto učinio – zamišljeno je napomenuo Rendall.

– Vjerojatno je želio da sva slava pripadne samo njemu – pomalo zlobno se nasmijuljio Brake Sonnody i u njegovim tamnim očima zaiskrio je čudan sjaj.

Thompson je mrko pogledao mješanca, čija je majka bila

Meksikanka, a otac Jenki. Taj Sonnody mu je u posljednje vrijeme sve više išao na živce, no, sad nije bio trenutak za osobne obračune. Zbog toga je potišteno promrmljao:

— Najveća krivnja leži ipak na meni, jer nisam smio dopustiti da stoku čuvaju ta dvojica, od kojih je jedan bio zelen i ne- navikao na život na ranču, a drugi divlji kao mladi mustang. Morao sam izabrati barem još nekog od iskusnijih ljudi da s njima stražari, pa možda to ne bi imalo takav ishod.

Rendall mu je prišao i stavio mu ruku na rame.

— Nema smisla da si predbacuješ stvari koje se ionako ne mogu popraviti. Moglo je završiti i gore.

— A što se to gore moglo dogoditi?

— Lako se moglo dogoditi da otjeraju sa sobom svu stoku.

III

U svitanje je Rastey zaustavio konja i odlučio da se malo odmori. Bio je tako umoran da je jedva držao otvorene oči, a rana koju je zadobio protekle noći u sukobu s kradljivcima stoke pekla ga je kao vatra. Rastrgao je rukav na košulji i olakšano uzdahnuo kad je shvatio da rana ipak nije opasna kao što se bojao. Metak mu je samo okrznuo kožu i pošteno je oderao, pa ga je zato pekla.

Previo je ranu čistom krpom koju je pronašao u bisagama, a onda je zagrizao dvopek koji je tamo našao. Radije nego bilo što drugo popio bi kavu, ali takav si luksuz nije mogao priuštiti.

Odmotao je vreću za spava-

nje i uvukao se u nju. Prije nego što ga je shrvao san, još jedanput mu se pred očima odvrtjela slika događaja što su se zbili protekle noći.

Kad je začuo prasak, pomislio je da je to samo udar грома, ali odmah zatim Jim je zajauknuo i srušio se s konja. Odmah zatim začuo je još nekoliko pucnjeva i shvatio je da su ih napali nepoznati napadači. Sagnuo se i potjerao konja, a odmah zatim iz navlake na sedlu izvukao vinčesterku.

Bilo je mračno kao u rogu, pa nije mogao razaznati protivnike, no svejedno je nekoliko puta brzo opalio u smjeru odakle je prije nekoliko trenutaka opazio bljesak pucnja. To je izazvalo novu salvu s protivničke strane. Zapazio je najmanje desetak bljesaka, a onda je osjetio bol u lijevom ramenu. Potpuno je polegao uz konjski vrat kako bi predstavljao što manji cilj.

U tom trenutku munja je opet zaparala nebo. Rastey je spazio siluetu jednog od svojih protivnika. Nije imao vremena pažljivo naciljati već je opalio s boka. Čovjek se trgnuo, ali je tada ponovo zavladala tama.

Stoka se uznemirila i preplašeno počela mukati. Tome je svakako pridonijela grmljavina, a žestoka pucnjava sa svih strana naprosto ih je izbezumila i goveda su pojurila u bjesomućni trk. To su, čini se, napadači i željeli. Rasteyju se učinilo da su opkolili stado od nekoliko stotina grla, a zatim ga potjerali prema rijeci. Iako je bio sâm i nije se mogao boriti protiv nadmoćnijeg protivnika, ni trenutka nije oklijevao već je pojurio za njima. U jednom trenutku

konj mu se sapleo o grmlje, pa je gotovo preletio preko glave konja. Ipak se nekako uspio zadržati u sedlu, ali kad je napokon uspio primiriti konja, napadači su već odmakli najmanje nekoliko stotina metara. Nije ih bilo teško slijediti, jer su pucali kao suludi, nastojeći natjerati stoku u stampedo i tako se što više udaljiti s toga opasnog mjesta.

Na kraju su u tome i uspjeli, pa ih je Rastey jedva uspijevaao pratiti. Da stvar bude gora, njegov konj je počeo šepati, i razmak između pljačkaša i njega sve se više povećavao.

Kad je napokon pred sobom opazio rijeku, kiša je bila prestala, no još je puhao jak vjetar. Napadači su, čini se, dobro poznavali to područje i očito im nije bilo prvi put da se u tako nešto upuštaju, jer su odabrali jedan od prijelaza preko rijeke na kojemu vodostaj gotovo nikad nije bio tako visok da se Rio Grande ne bi mogla pregaziti. Rastey je nekoliko puta na tom mjestu prešao rijeku, ali uvijek danju.

Sa svih strana prijetilo je oštro kamenje i on je opet bio prisiljen usporiti napredovanje.

Jahanje mu je otežao i uski klanac što je vodio do rijeke, a bio je ispunjen stokom koja je u bjesomučnom trku polomila noge. Odasvud je dopiralo preplašeno mukanje goveda, no, Rastey nije imao vremena razmišljati o tome, iako je postojala opasnost da neko od ranjenih goveda svojim oštrim rogovima raspara utrobu njegova konja.

Na svu sreću to se nije dogodilo i kauboj je stigao do rijeke.

Bez razmišljanja je potjerao životinju u vodu, nadajući se da u mraku neće pogriješiti. Bio je dovoljan samo jedan pogrešan korak pa da konj izgubi čvrsto tlo pod nogama i odnese ga bujica.

S olakšanjem je uzdahnio kad se napokon dokopao druge obale. Nastavio je jahati stjenovitim područjem, nadajući se da su pljačkaši također prošli tim putom. Više se nije čuo nikakav zvuk osim zviždanja vjetra. Činilo se da su njegovi neprijatelji propali u zemlju, osim ako nisu...

— Pa svakako, kako mi to prije nije palo na um — glasno je promrmljao i potjerao konja prema 'Rio Grande' ranču.

Imanje je bilo nedaleko od rijeke i protezalo se na desetak tisuća akri. Pripadalo je don Juanu del Reyju, najbogatijem čovjeku s meksičke strane granice.

No, tada je počelo svitati i Rastey je zaključio da će biti najpametnije ako se prethodno malo odmori, jer napadače ionako neće sustići.

* * *

Probudila ga je nesnosna vrućina i on se iskobeljao iz vreće za spavanje. Po položaju sunca procijenio je da je već prošlo devet sati. Bio je ljutit sâm na sebe što je dopustio da ga shrva san. Pljačkaši su već zacijelo bili na sigurnom.

Tiho je zazviždao i njegov konj je dokasao poslušno poput psa. Rastey je smotao vreću za spavanje i pričvrstio je uz sedlo, a zatim je uzjahao.

Dok se približavao nekolicini bijelih kuća s ravnim krovovi-

ma, činilo mu se da je ranč napušten. Osim nekoliko gusaka koje su se veselo praćkale u lokvici vode zaostaloj od sinoćnog pljuska, nije zapažao nikakvog znaka života.

A onda je opazio da se iz dimnjaka najveće zgrade, koja je jedina bila katnica, i koja se svojom veličinom izdvajala od ostalih kuća, gotovo okomito u nebo uspinje tanki plavičasti dim. Odvezao je sigurnosnu uzicu kojom je revolver bio pričvršćen uz korice, a zatim je sjahao i oprezno se uputio prema kući. Dotad još nikad nije bio na 'Rio Grande' ranču, no, od drugih kauboja se naslušao kako gringos, kako su Meksikanci nazivali stanovnike Sjedinjenih Država, nisu rado viđeni gosti s druge strane rijeke što je razdvajala dvije države. To bi pogotovo bilo točno ako su slučajno ljudi s ranča bili upleteni u sinoćnu pljačku stoke.

Zakoračio je na prostranu verandu pred katnicom, a još se ništa nije dogodilo. Pretpostavljao je da ga s nekoga skrovitog mjesta promatra najmanje nekoliko pari očiju, no ipak je mirno otresao prašinu s odjeće, pa otvorio ulazna vrata.

Zastao je u prostranom predvorju i osluhnuo, no još nije ništa čuo. A onda je iz neposredne blizine začuo neki metalni zvuk. Trgnuo se i naglo okrenuo. U desnoj ruci mu se neshvatljivom brzinom našao revolver. Palcem je povukao kokot, no, odmah zatim ga je otpustio jer je pred sobom ugledao ljepuškastu djevojku. Oko pojasa je imala svezanu bijelu kecelju, a u ruci je držala dvije zdjele. Rastey je odmah shvatio ot-

kuda zvuk koji je malo prije čuo.

Nasmiješio se i rekao:

— Buenos dias, senjorita. Hablas ingles?*

Ona se također nasmiješila i kimnula glavom.

— Zar ste sami na ranču?

— Si, senjor. Muškarci se nalaze sa stokom — otcvrkotala je na lošem engleskom.

— A vi ste zaduženi da im pripremite jelo? — pitao je Rastey.

Iza sebe je začuo tihi šum koraka. Kad se okrenuo, pred njim je stajala neka tamnokosa žena. Iako je već ušla u zreliju životnu dob, još je bila prava ljepotica. Duga crna kosa spuštala joj se do ramena, uokvirujući lice pravilnih crta, na kojemu su se isticala dva sjajna crna oka, koja nisu nimalo prijateljski promatrala došljaka. Žena je u ruci držala mali pištolj sa dvije cijevi, čiji je držak bio optočen srebrom.

— Tko ste vi? — neljubazno je upitala žena, no Rastey se nije zbunio.

— Zar je kod vas takav običaj da se s pištoljem u ruci dočekuju gosti? — odgovorio je protupitanjem i drsko se nasmijuljio.

— Kod nas gosti prethodno najave svoj dolazak ili ih sami pozivamo. Čini mi se da s vama nije tako — ljutito je odbrusila žena.

Rastey je opazio da joj podrhtava ruka u kojoj je držala oružje, ali ni na trenutak nije posumnjao u to da će ga ona upotrijebiti ako ocijeni da je to potrebno.

Odmjerio ju je znalačkim pogledom. Na kraju se malo duže nego što je bilo potrebno zadržao na njezinim velikim gru-

dima. Ona je to opazila i krv joj je navalila u lice zbog neznančeva drskog ponašanja. Htjela je nešto reći, ali ju je Rastey preduhitrio.

— Htio sam porazgovarati s vlasnikom ranča — ukratko joj je objasnio razlog svojeg posjeta.

— Možete i sa mnom razgovarati ako vas nešto posebno zanima. Ja sam njegova žena — ponosno je odgovorila ljepotica.

Rastey je odmahnuo glavom.

— Žao mi je, senjora, ali to što sam ga želio pitati nema veze sa ženama. S vama bih vrlo rado porazgovarao na sasvim drugi način.

Očekivao je da će njegove riječi izazvati u nje pravu erupciju bijesa, pa se iznenadio kad je shvatio da se ona nimalo ne ljuti, iako je, čini se, naslutila na kakvu vrstu razgovora je mislio.

— Vi gringos ste poznati po tome da mnogo pričate, ali sve najčešće ostaje samo na riječima — izazovno se nasmiješila.

— Vrlo rado bih vas uvjerio da ste u zabludi, senjora, barem što se mene tiče, ali na žalost nemam za to vremena — zbunjeno je procijedio.

— Evo, vidite, kao što sam i rekla, kod vas ostaje sve samo na riječima — ona se nije ni potrudila da u glasu prikrije sarkazam.

— Nadam se da ću toliko poživjeti da vas barem djelomično uspijem razuvjeriti da se ne isplati na brzinu donositi zaključke. Čini mi se da ste imali neko neugodno iskustvo na temelju kojega sad donosite općeniti sud.

— Nada je još jedino što vam

preostaje, mladiću — pobjedonosno se nasmijala i Rastey je jedva odolio iskušenju da na 'Rio Grande' ranču ostane duže nego što je namjeravao.

Sve se više čudio njezinu ponašanju i za nj nije nalazio nikakvog opravdanja, osim ako gospođa Del Rey nije za to imala nekih posebnih razloga.

»A možda me jednostavno želi zadržati što duže, dok ne dođe njezin muž. Tako bi me spriječila da ne njuškam unaokolo i ne pronađem nešto što bi oni željeli sakriti, sjevnulo mu je mozgom.

Bilo mu je čudno kako se žena tako slobodno ponaša pred svojom kuharicom, ali to je vjerojatno činila jedino stoga što je znala da ih djevojka neće razumjeti. Njezin engleski je ionako bio siromašan, pa nije mogla pratiti njihov razgovor.

Ne oklijevajući više ni trenutka, Rastey kratko pozdravi ženu, a zatim izide.

Ranč 'Rio Grande' bio je prostraniji nego što je pretpostavljao. Jahao je gotovo pola sata, a da još nije naišao na vakero-se.* Tek ponegdje opazio bi manje skupine goveda koja su lutala u potrazi za hranom. Zemljište je bilo stjenovito i ponegdje bi tek rastao koji busen trave.

Kad je već pomislio da je uzalud gubio vrijeme i da će se neobavljena posla vratiti na ranč, njegovu pažnju je privuklo nešto od čega mu je brže zakucalo srce. Hitro je sjahao i prišao skupini od desetak goveda. Većina ih je na ledima imala svježe utisnuti žig »RG«, ali je na tri grla jasno vidio slomljenu strijelu, što je jedino moglo značiti

da je stoka ukradena s Rendal-
lova ranča. Zapitao se gdje se
nalazi preostala stoka koju su
kradljivci prethodne noći otje-
rali s ranča, ali ga je u razmi-
šljanju prekinuo dolazak dvoji-
ce jahača. Ljudi su ga vjerojat-
no dugo već promatrali s neko-
ga skrivenog mjesta, no tek sad
su odlučili da mu pridu i usta-
nove što je to privuklo njegovu
pažnju.

Jahači su od njega bili udalje-
ni nešto više od tri stotine me-
tara i još je mogao pobjeći, ali
je od te zamisli odmah odustao,
jer je znao da nema izgleda da
pobjegne. Prije nego što bi se
usprio dočepati rijeke, sa svih
strana bi ga napali ljudi don
Juana, koje bi pucnjevi dvojice
vakerosa upozorili da se na
ranču nešto neuobičajeno do-
gaga.

Prišao je konju i uzjahao ga,
a onda mirno pričekao dok
dvojica jahača ne dojure do nje-
ga. Zaustavili su se tek nekoliko
koraka ispred njega, a onda je
jedan od njih povikao:

– Que pasa, gringo?*

Drugi čovjek nije ništa rekao,
samo se prijeteći nasmijuljio.

– Pošao sam u potragu za
stokom koju su sinoć kradljivci
otjerali s našeg ranča – odgo-
vorio je Rastey.

Trudio se da mu glas zvuči
mirno, ali to mu je uspjelo tek
krajnjim naporom. Svaki i naj-
manji živac titrao je u njemu i
činilo mu se da će svakog časa
naprosto eksplodirati od bijesa.

– Zar misliš da ćeš je ovdje
pronaći? – na lošem engle-
skom upitao je vakero.

Rastey nije ništa odgovorio
već je samo pokazao goveda

koja su na ledima imala Ren-
dallov žig.

Meksikanci su odmah shvati-
li na što misli. Između sebe su
brzo na španjolskom razmijeni-
li nekoliko rečenica koje Rastey
nije razumio, a onda je muška-
rac koji je cijelo vrijeme govorio
ljutito povikao:

– Ne želiš valjda tvrditi da
smo mi ukrali tvoju stoku? Ra-
stey je opazio da se njegov šut-
ljivi prijatelj malo odmaknuo,
pa se sada nalazio s njegove de-
sne strane.

– Tako nešto uopće mi nije
palo na pamet. Pomišlio sam da
su goveda u potrazi za hranom
preplivala rijeku i došla ovamo
– podrugljivo se nasmijao.

Meksikanac je, čini se izgubio
strpljenje. Posegnuo je za oru-
žjem, kao što je Rastey i pretpo-
stavljao. Ni on nije gubio vrije-
me, već je potjerao konja napri-
jed i naletio na Meksikančevu
životinju, koja se prestrašeno
propela i zbacila svog jahača.

Odjeknuo je pucanj i metak je
odnio šešir s Rasteyjeve glave.
No, on se već munjevito bacio
sa sedla. Nije bilo ugodno pasti
ali se Rastey nastavio kotrljati
dalje. To je učinio u pravom tre-
nutku, jer je pored njegove gla-
ve prozviždio još jedan metak.

On je još pri padu iz korica
izvukao revolver, kad se napo-
kon zaustavio brzo je naciljao i
opalio prema protivniku. Metak

* Dobar dan, gospodice. Da li govorite
engleski? (španj.)

+ latinskoamerički „kauboji“ poznati
po svojoj vještini jahanja

+ Što se događa, gringo? (španj.)

je pronašao svoj cilj pogodivši brkatog čovjeka u prsa. On je bolno vrisnuo i ispustio revolver, a zatim se poput vreće srušio s konja. Iako se više nije mićao, Rastey je za svaki slučaj opalio još jednom. Ovaj put ga je pogodio u glavu. Na mjestu na kojem se nalazio Meksikančev nos odjednom se pojavila golema krvava rupa.

Rastey se hitno okrenuo prema drugom vakeru, koji se upravo ošamućen pridizao, još ne shvaćajući što se oko njega događa. Kad je ugledao cijev Rasteyjeva revolvera uperena u njegova prsa, zacvilio je kao da ga netko kolje:

– Ne pucajte, senjor!

– Možda to doista neću učiniti ako mi otkriješ kako su ova goveda dospjela ovamo? – prosiptao je Rastey i glavom pokazao stoku koja je i dalje mirno pasla.

– Kunem se da zbilja ne znam. Dosad se često događalo da smo među našom stokom pronalazili grla s drugih rančeva.

– Misliš s rančeva s druge strane Rio Grande? – upitao je Rastey.

Umjesto odgovora čovjek je kimnuo glavom. Rastey je pretpostavio da mu se grlo toliko stislo od straha da nije mogao ni prozboriti.

– Don Juan nije imao ništa protiv toga što se tako povećavalo njegovo stado, zar ne? – nasmijuljio se Rastey podrugljivo.

Vakero se kiselo nasmijao, iako mu vjerojatno nije bilo stalo do smijeha. Kad se već ponadao da je dobro prošao, Rastey je iz-

nenada uperio revolversku cijev u njegovu glavu.

– Dosta smo se šalili, amigo, a sad mi reci tko krade stoku?

Strah se jasno nazirao u Meksikančevim očima. Shvatio je da se gringo ni najmanje ne šali i da će izvršiti svoju prijetnju. Zbog toga je odlučio da ipak ot-krije ono što zna.

– Ljudi iz 'La Palome' – promrmljao je u smrtnom strahu.

Rastey je zamišljeno kimnuo. Dotad se već naslušao o banditima koji su živjeli u gradiću smještenom u planinama i kamo se čak ni vladini vojnici nisu usuđivali kročiti. Ime koje su odabrali za svoje razbojničko gnijezdo zvučilo je prilično romantično i miroljubivo,* iako nije baš imalo mnogo veze sa simbolom mira.

Spremio je revolver u korice, pa se okrenuo da ponovo uzjaše. Više mu se nimalo nije zadržalo na tom mjestu, jer je znao da će se svakog trenutka pojaviti gomila divljih vakerosa.

No, u tom trenutku nepogrešivo šesto čulo upozorilo ga je na opasnost. Brzo se okrenuo, i to baš u trenutku kad je Meksikanac zamahnuo. Ruka mu je kliznula k revolveru i zapucao je kroz korice. Metak je pogodio Meksikanca u vrat i on je zakrkljao u smrtnom hropcu. Iz desne ruke ispao mu je nož, a ja-hač se srušio na zemlju.

– Ne vjeruj Meksikancu čak ni kad je mrtav – promrmljao je Rastey i zapucao još jednom u nepokretno tijelo.*

IV

Iako još nije vidio nijednog vakerosa, pretpostavljao je da

će ih pucnjava privući. Ubrzo će shvatiti da se neki uljez nepozvan ušuljao na njihov rancho. Bilo je logično da će oni zaključiti kako je spas potražio bježeći prema rijeci, pa je odlučio da krene u suprotnom smjeru. Nadao se da će ih tako zavarati, iako će to odužiti njegov povratak na Rendallov ranč. Ne gubeći više ni trenutka, potjerao je konja prema sjeveru, u susret La Paloma – golubica (španj.) visokim planinama čiji su se vrhunci plavili u daljini.

Sreća ga je poslužila, pa usput nije naišao ni na jednoga Del Reyeva čovjeka. Nakon tri sata brzog jahanja bio je siguran da se tako nešto neće dogoditi. Namjeravao je u širokom luku zaobići ranč, a onda prijeći Rio Grande na nekom od službenih graničnih prijelaza. No, tako nešto očito mu nije bilo sudeno, jer baš u tom dok je prolazio kraj neke visoke stijene osjetio je miris dima. To je moglo značiti samo to da nije sâm u ovom pustom predjelu. Blizina pripadnika njegove vrste značila je opasnost, i on je hitro sjahao. Pošto je privezao konja, izvadio je iz navlake vinčesterku i ubacio metak u cijev.

Tiho poput Indijanca došuljao se do uske litice što se poput izdužene ruke nadvijala nad malenom, udolinom. Rastey se oprezno nagnuo i nekoliko metara ispod sebe ugledao nekog čovjeka koji je upravo pripremao doručak. Muškarac je bio sav obrastao u bradu, pa Rastey nije sigurno mogao odrediti njegovu starost, ali u svakom slučaju bio je bliži četrdesetim nego tridesetim godinama. Iako je sjedio, Rastey je vi-

dio da su mu ramena bila široka kao u drvosječe. Oko pojasa je imao remen na kojemu su visile korice sa dva revolvera.

Čovjek je halapljivo gutao velike komade pečenog mesa i Rasteyu je potekla slina. Tek tada je shvatio koliko je gladan, jer gotovo dvadeset i četiri sata ništa pošteno nije pojeo.

Odjednom je njegovu pažnju privukla zvečarka što se ritmički klatila nešto manje od dva metra iza neznaničeve glave. Rastey je u prvi trenutak nije spazio jer se njezino zelenožuto tijelo gotovo nije ni razlikovalo od okoliša. I ne razmišljajući da li je pametno to što čini, prislonio je pušku uz rame i opalio. Prvi metak prozujao je pored zvečarkine glave, ali ju je drugi potpuno razmrskao. Iako obezglavljena, zmija se nastavila previjati, no više nije bila opasna.

Muškarac kojemu je Rastey spasio život munjevito se okrenuo. Brzinom koje ljudsko oko gotovo nije moglo pratiti ispuštio je tanjur koji je dotad držao u ruci i izvukao revolver i njegovu cijev prijeteći uperio u Rasteyja. No, odmah zatim spustio je oružje jer je vidio da je to i stranac učinio. Iznenadeno se zagledao u zvečarkino tijelo, koje se još previjalo, a zatim je podigao glavu i opet pogledao plavokosog neznanca koji mu je spasio život. Spremio je revolver u korice i ustao.

– Naišao si u pravo vrijeme, prijatelju – promumljao je čovjek. Glas mu je bio tako dubok da se Rasteyju učinilo kao da dolazi iz podzemlja.

– I meni se tako čini. U svakom slučaju, imao si prokletu

sreću – složio se Rastey.

Tek tada je shvatio koliko je njegov sugovornik visok. Sam sebi je djelovao kao patuljak u usporedbi s tom ljudeškarom. On mu je pak prišao i srdačno mu je prodrmao ruku tako da mu se učinilo da će mu zdrobiti sve košćice.

– Lennart Jenkins, za prijatelje Len! – zagrmio je div. –

– Oni koji me poznaju znaju da nikome u životu nisam ostao dužan, pa tako neću ni tebi zbog usluge koju si mi učinio.

– Zovem se Rastey Carver – rekao je Rastey, a zatim je dodao:

– To što sam ti spasio život nisam učinio iz nikakve računičice i ne moraš se smatrati mojim dužnikom. Vjeruj mi da bih isto tako postupio da je netko drugi bio na tvom mjestu.

– To ne mijenja na stvari, Rastey. Cijenim to što si za mene učinio i na mene možeš uvijek računati – tvrdoglavo je nastavio div.

Rastey je uvidio da se ne isplati dalje s njim prepirati, pa se samo nasmiješio i rekao:

– U redu, Lene. Možeš mi se odužiti tako da me pozoveš da ti se pridružim pri jelu

V

Daphne Rendall ni na trenutak nije pomislila da je to što je čula o Rasteyju moglo biti točno. Previše dobro ga je poznavala da bi u tako nešto povjerovala. No, ipak, iako to nije željela, u nju se polako uvlačio crv sumnje. Ako je David Hansen lagao, nisu mogli svi ostali. Znala je da je taj mali gad jedva dočekao da može unaokolo na sav glas pričati kako je oduvi-

jek znao da je Rastey vuk prerušen u ovčju kožu. Vjerojatno se nadao da će sad, kad mu više nije prijetila opasnost od njegova glavnog suparnika, moći steći njezine simpatije. No, ljuto se prevario, jer ga je Daphne prezirala više nego ikad dotad.

Više ju je zabrinjavalo što je njezin otac naprosto pobjesnio kad je saznao da je Rastey viđen s one strane Rio Grande u društvu nekih sumnjivih tipova, što je samo potvrđivalo da je bio umiješan u krađu stoke. U vjerodostojnost iskaza svjedoka koji su to potvrdili nitko nije sumnjao, jer oni ionako nisu bili izravno umiješani u stvar.

Stari rančer je čak mimo službene potjernice svakom onom tko uhvati Rasteyja Carvera živog ili mrtvog obećao pet stotina dolara. Zbog Jimova ubojstva šerif je također za njim raspisao potjernicu s ucjenom od tri stotine dolara, pa je Rastey odjednom postao vrlo tražena osoba.

Daphne se po cijele dane nije micala iz svoje sobe. George Rendall je shvaćao pravi razlog njezine utučenosti, ali je smatrao da će s vremenom zaboravit Rasteyja i zbog toga se nije previše zabrinjavao.

Štoviše, razvoj situacije čak mu je pogodovao, jer se nadao da će se njegovi planovi o vjenčanju njegove jedinice s Hanse-
novim sinom sad moći ostvarti.

Slično je mislio i David Hansen. Iskoristio je svaku priliku koja bi mu se pružila da posjeti Rendallov ranč, pa se ondje već prilično udomaćio. No, činilo se da to nitko posebno ne zapaža, jer su ga svi ionako već smatrali budućim vlasnikom ranča

»Slomljena strijela«.

Daphne je i tog dana ostala u svojoj sobi. Vezanje goblina joj je pomoglo da barem nakratko otjera crne misli koje su je neprestano progonile. Nije ni čula kad su se otvorila vrata. Odjednom je iza sebe začula Davidov glas:

– Mogla bi se barem malo odmoriti. Ovako ćeš prije vremena izgubiti vid.

Trgnula se kao oparena. Pogledala je mrsko lice Davida Hansena i ljutito povikala:

– Kako se usuđuješ bez kucanja upasti u moju sobu? Osim toga, to se tebe ni malo ne tiče.

– Varaš se, draga – tiho je rekao i pakosno se nasmiješio.

– Dobro znaš da me se to i te kako tiče. Ne bih želio da mi žena prije vremena oslijepi.

– Već sam ti rekla da tako nešto izbiješ iz glave. Znam da sporije shvaćaš, pa ću ti još jednom ponoviti da nisam tvoja »draga« i da to nikad neću biti!

– bijesno je prošuktala djevojka.

Mladog kicoša njezine riječi nisu nimalo uznemirile. Nije se prestao smiješkati.

– Ti to sad tako samo misliš, draga. Uvjeravam te da će uskoro doći dan kad ćeš promijeniti mišljenje. Dapače, uvjeren sam da na to neću dugo čekati – bezbrižno je rekao.

– Tome se samo možeš nadati. Radije bih umrla nego da moram postati tvoja žena – djevojka se nije ni trudila da prikrije prezir u glasu.

Činilo se ipak da momka ništa ne može poklebat. Pripalio je cigaretu i s užitkom otpuhnuo nekoliko dimova, a zatim

se slavodobitno nasmijuljio.

– Dobro znaš da tvoj otac nema ništa protiv naše veze, a to je najvažnije. Tebe ionako nitko neće ništa pitati.

Daphne je problijedila jer je znala da je to istina. Njezin je otac bio poznat po tome da ni po koju cijenu ne odustaje od onoga što si zabije u glavu. Iako je majka bila na njezinoj strani, od toga je imala malo koristi, jer ni ona nije mogla utjecati na svoga tvrdoglavog muža.

– Prije nego što se naše sudbine spoje, ne bi bilo naodmet da se još malo bolje upoznamo. Jasno mi je da se moraš priviknuti na mene. Kad me jednom upoznaš, siguran sam da ćeš me zavoljeti – slatkorječivo je nastavio David.

Na trenutak je zastao i ispitiivački ju je pogledao da ustanovi kakav su efekt na nju ostavile njegove riječi. No ona je očajno prekrila lice rukama. Zbog toga je odlučio promijeniti taktiku. Prišao joj je i pomilovao je po kosi.

– Sutra moram poslom otići u San Antonio. Bilo bi mi drago kad bi me pratila. Na povratku bismo ti mogli kupiti nekoliko haljina – rekao je, vjerujući da će Daphne zagristi u mamac na koji je rijetko koja žena otporna. No, postigao je upravo suprotan učinak.

Skočila je kao da ju je ujela zmija i bijesno povikala:

– Idi do vraga! Ljuto si se prevario ako misliš da me možeš kupiti s nekoliko jeftinih krpica!

Prije nego što se uspio snaći, ona je već poput furije izjurila iz sobe i bijesno za sobom zalupila vratima.

– U redu, sama si to tražila. Dokazat ću ti da David Hansen nije osoba koja se tek tako može odbaciti – procijedio je on kroz zube i ljutito bacio cigaretu na pod.

VI

Iako je mislio ostati samo na ručku, Rastey se u Jenkinsovu društvu zadržao duže nego što je namjeravao. Sve je započelo naoko bezazlenim razgovorom nakon jela.

– Kako to da si zalutao u ovaj dio svijeta? – upitao je Len trudeći se da mu glas zvuči ležerno. Ipak je Rastey osjetio da mu div nije tek tako postavio pitanje.

Neduzno se nasmiješio i odgovorio:

– Kako to misliš: zalutao?

– Siguran sam da vrlo dobro znaš na što mislim. Područje južno od Rio Grande nije raj za gringose.

– Za neke možda i jest – mirno je odvratio Rastey. Nije znao koliko može imati povjerenja u svog sugovornika, zbog toga je zaključio da je pametnije ne »istrčavati« se previše.

– A što si ti pronašao u tom raj? – uporno je nastavljao Jenkins.

– Leptire – na smrt ozbiljna izraza lica odgovorio je Rastey.

– Leptire? – zinuo je od čuđenja div.

– Da, dobro si čuo: leptire. Strastveni sam skupljač tih dražesnih kukaca. Čuo sam da u ovom kraju žive izrazito lijepi primjerci, koji se nigdje drugdje ne mogu pronaći, te sam došao obogatiti svoju zbirk.

– Nemoguće! – prostenjao je Jenkins kad se malo opora-

vio od iznenadenja, a onda je razočarano dodao:

– Izgledao si mi prilično normalno.

– Ne znam što ti je u svemu tome čudno? Ti vjerojatno također imaš neki hobi.

– Svakako da imam, samo što ja skupljam dolare, i to po mogućnosti američke! – Jenkins se slatko nasmijao svojoj dosjetki.

– Kako ti to polazi za rukom? – zainteresirao se Rastey.

– Ne mogu se potužiti, pogotovo ne u posljednje vrijeme – samozadovoljno je promumljao njegov sugovornik.

– Nisam ni slutio da se u ovom području može baviti tako unosnim poslovima – uzdahnuo je Rastey i dalje izigravajući naivca.

Cim su se spomenuli njegovi poslovi Jenkins je odjednom postao oprezniji. Rastey je na njemu opazio da mu je žao što se neoprezno zarekao više nego što je namjeravao, zbog toga je odlučio promijeniti temu razgovora. No, upravo u tom trenutku na horizontu je spazio malu skupinu jahača. Dlanom je zaklonio oči i zabrinuto se zapičjio u sitne točkice koje su svakog trenutka postajale sve krupnije. Pomislio je da se konjanicima nekamo prokleta žuri, jer se iza njih dizao oblak prašine.

– Čini se da ćemo uskoro dobiti posjet, Lene – zabrinuto je promrmlijao.

Jenkins se trgnuo i pogledao u smjeru u kojem je Rastey netremice gledao.

– To bi trebali biti moji momci – raspoloženo je odgovorio.

Rastey ga se nije usudio upitati tko su ti »njegovi momci«, ali je pretpostavio da bi to jedino mogli biti ljudi s del Reyeva ranča, a tada mu se ništa dobro nije pisalo. No, ipak, iako je u to bio prilično siguran, želio je provjeriti istinitost svoje pretpostavke, pa je naoko nezainteresirano rekao:

— Što toliko vakerosa traži tako daleko od svog ranča?

— Ma kakvi vakerosi! Ako je kojim slučajem netko od njih to nekad i bio, nikad to neće i priznati — nasmijuljio se Jenkins.

Rasteyju je malo odlanulo kad je shvatio da konjanici ne traže njega, no za svaki slučaj htio je što više saznati o njima.

Tko su onda oni, do vraga? — upitao je.

— Banditi, ili desperadosi, kako nas ovdje nazivaju — poučnim je tonom rekao div.

— Znači i ti pripadaš toj bandi?

— Svakako, dapače, ja sam jedan od voda — ponosno se nasmijao Jenkins. — Ako imaš malo soli u glavi, i ti bi nam se pridružio. Čini mi se da nisi ni tako loš momak i da bi od tebe još nešto moglo postati.

— Hvala ti na prijedlogu, ali o nečemu takvom nikad nisam razmišljao.

— Onda je krajnje vrijeme da sad ozbiljno razmisliš. Umjesto da skupljaš bezvrijedne kukce, mogao bi se u kratko vrijeme obogatiti.

Rastey je zašutio. Na vrhu jezika bilo mu je pitanje na koji način se može tako brzo obogatiti, no pravovremeno se suzdržao. Naslućivao je da su banditi umiješani u krađu stoke s Randallova ranča, ali ni po koju ci-

jenu nije smio odati da je to naslutio.

Nepunih pet minuta nakon toga konjanici su dojahali do njih. Bilo ih je ukupno petnaestorica. Većina su bili Meksikanci odjeveni u široka odijela od bijelog platna, a samo nekolicina bili su Americanosi, kako su Meksikanci nazivali stanovnike Sjedinjenih Država. Sve su to bili grubi tipovi, na čijim se licima jasno vidjelo da bi za šaku dolara ubili i rođenog oca.

— Hola, Lenny — pozdravio je Jenkinsa krupni Meksikanac golemih brkova.

— Hola, Pancho. Vidim da ste stigli prije dogovorenog vremena.

— Stvar se odvijala da bolje nismo mogli ni zamisliti. Gdje su ostali? — upitao je Pancho i ispitivački pogledao Rasteyja, očito ne znajući kamo da ga smjesti.

— Ovo je moj novi prijatelj Rastey...

— Carver — uskočio je Rastey, jer je shvatio da je Jenkins zaboravio njegovo prezime.

— A gdje su drugi momci? — ponovo je zapitao Pancho.

Jenkins je uzdahnuo i promrmljao:

— Nama baš nije išlo tako glatko kao vama. Tek što smo prešli rijeku, a već su nas napali vojnici. Neprestano me progoni misao da nas je netko izdao.

Banditi su iznenadeno zagrali.

— Nemoguće da je to učinio netko od naših — smrknuto je procijedio Pancho.

— Nikad se ne zna. Prije ili poslije sve se sazna, pa ćemo i to saznati. Ako nas je odista iz-

dao netko od naših požalit će što se rodio – zaprijetio je Jenkins, a onda odmahnuo rukom i dodao: – Sad je ionako prekasno da bilo što učinimo. Najbolje će biti da se što prije vratimo. Lako bi se moglo dogoditi da naletimo na los rurales.*

Banditi su ponovo zažamorili, no ovaj put se činilo da se potpuno slažu s Jenkinsovim prijedlogom.

Div je prišao svom konju i vješto se bacio na njegova leđa. Kad je shvatio da Rastey i dalje ostaje sjediti, začuđeno ga je upitao:

– Zar nam se zbilja ne misliš pridružiti?

– Rekao sam ti da ću o tome razmisliti, a osim toga, i ne znam kamo idete.

– A kamo bismo mogli otići ako ne u 'La Palomu'? – odbrusio je Jenkins, a onda mu se opet vratio smisao za šalu. – Ako si uopće čuo za to mjesto – veselo je dodao.

VII

Rastey je odlučio prijeći rijeku na jednom od službenih graničnih prijelaza. Meksički graničari jedva su ga pogledali, a onda su mu mahnuli da prođe. Bila su oko dva sata popodne, vrijeme njihove popodnevne sieste, i na licima im se jasno opazala mrzovolja što se ne mogu na miru odmarati, već se moraju baviti nadzorom nad raznim tipovima.

Rastey je privezao konja za ogradu, pa sjeo na zemlju iza drvene barake koja je pružala kakvu-takvu zaštitu od sunče-

vih zraka. Dok je čekao splav koja će ga prevesti do druge obale, razmišljao je da li je pametno učinio što se nije pridružio banditima i s njima otišao u njihovo gnijezdo. Ako kojim slučajem oni i nisu bili umiješani u krađu stoke, tamo bi zacijelo saznao barem nešto o pravim počiniteljima pljačke. Pred očima mu je iskrsnuo mrki lik Georgea Rendalla i ljutiti izraz na njegovu licu u trenutku kad će mu saopćiti da je izgubio svaki trag kradljivcima. Kad je krenuo u potjeru, zamišljao je potpuno drukčiji povratak. Već se vidio kako pred sobom goni ukradenu stoku i konje preko kojih bi bila prebačena mrtva tijela bandita. Više od svih veselila bi se Daphne, jer bi se njezin otac napokon malo smekšao i dopustio joj da se uda za njega.

Pri takvim mislima njegovo se lice razvuklo u blaženi smijeh, ali upravo tad je začuo povike splavara i trgnuo se iz sanjarenja.

Žalosno je uzdahnio jer je zbilja bila potpuno drukčija. Na ranč se vraća bez stoke, a Daphne mu je nedohvatljivija nego što je ikad bila.

Odvezao je konja i poveo ga je za uzdu. Prije nego što se ukrcao na splav, mršavi dugajlija je ispružio ruku i rekao:

– Vozarina se plaća unaprijed.

Rastey je posegnuo u džep i izvadio dolar koliko je čovjek tražio. Bio je jedini putnik i splav se odmah otisnula od obale.

Kad su stigli do druge strane rijeke, Rastey je htio produžiti odmah dalje, ali ga je zaustavio

* meksički seoski policajci

povik jednog od trojice vojnika koji su stajali dvadesetak metara dalje:

– Red je da se ipak nama javiš ako želiš u Sjedinjene Države, momče.

Rastey je nešto tiho opsovao, jer mu je za taj dan bilo sasvim dosta raznih formalnosti, no odmah je okrenuo konja i dojahao do skupine vojnika.

– Imaš li nešto da prijaviš za carinu? – sumnjičavo je upitao postariji narednik, iako mu je očito odmah bilo jasno da samo gubi vrijeme s kaubojem čija je odjeća bila prekrivena prašinom.

– A što bih to morao prijaviti? – začudio se Rastey.

– Baš ništa – uzdahnio je narednik, jer je i sâm znao da uzalud troši riječi. No, propisi su propisi i on ih se morao pridržavati. Do penzije su ga dijelile samo tri godine i on nije zbog neke gluposti želio prokockati takvu priliku. Propisi su nalagali da svakog putnika mora upitati za ime i prezime.

– Ime i prezime? – upitao je i zijevnuo.

– Rastey Carver.

Narednik je odjednom živnuo, čak je s njegovog lica nestao izraz dosade.

– Pričekaj ovdje dok se ne vratim – naredio je, a zatim se žurno izgubio u kućici sličnoj onoj na meksičkoj strani granice.

Uskoro se pojavio s gomilom nekih velikih papira pod rukom.

– Rekao si: Rastey Carver. To ime mi prilično zvuči poznato, kao da sam ga već čuo.

– Svakako da jesi, pa to je sin starog Carvera – nasmijao se

jedan od dvojice vojnika, ali mu je smijeh prisjeo kad ga je narednik ljutito pogledao i bijesno prosiktao:

– Danas nisam raspoložen za tvoje glupe šale, Wagnere.

Nastavio je žurno prebirati po papirima, a onda je iznenađeno zastao i zabuljio se u jedan od njih. Rastey je shvatio da narednik pregledava potjernice. Znatiželjno je zavirio preko njegova ramena, a onda se skamenio kad je ugledao svoju sliku, ispod koje je pisalo:

Traži se živ ili mrtav RASTEY CARVER.

– Neka sam proklet ako to nisi... – započeo je narednik ali ga je Rastey prekinuo.

– Imaš pravo, stari, to sam odista ja – suho je rekao.

Narednik se zaprepašteno zabuljio u revolver koji je mlađić već uperio u njega. Okrenuo se prema dvojici vojnika kao da od njih traži pomoć, no oni su već digli ruke u zrak.

Iz kolibe u kojoj su se nalazili preostali vojnici nije se čuo nikakav zvuk, jer su se vojnici vjerojatno odmarali.

– Nadam se da vam neće pasti na um nikakva glupost – prijeteći je zarežao Rastey. – Pretpostavljam da vam ove stvarčice nisu potrebne – dodao je i oduzeo im puške, a zatim je pokretom ruke dao naredniku znak da otkopča remen s revolverom.

Ovaj je tužno uzdahnio i zakoluto očima, a onda je učinio što je Rastey od njega tražio.

– A sad se okrenite i ponašajte se pristojno kao i dosad, pa vam se ništa neće dogoditi.

Pošto je prebacio oružje preko sedla, sagnuo se i uzeo po-

tjernicu na kojoj se nalazila njegova slika.

— Da vidimo zašto me progone — promrmljao je više za sebe, a onda je iznenađeno zazviždao: — Pa to je nemoguće! Na vrat su mi natovarili krađu Rendallove stoke! Da mi je samo znati čije je to maslo?

Narednik je napravio pokret kao da se želi okrenuti, ali je od toga odmah odustao jer je Rastey prosiktao:

— Obično dvaput ne ponavljam opomene, stari. Osim toga, zbog mene ti se i ne isplati poginuti, jer su procijenili da moj skalp vrijedi samo tri stotine dolara.

VIII

Rijeku je ponovo prešao nekoliko kilometara nizvodno. Nije se plašio da će ga sustići potjera, jer kad se okrenuo, trojica vojnika još su nepomično stajala ruku visoko podignutih u zrak.

Pošto je na prilično neugodan način saznao da je u Texasu za njim raspisana potjernica, jedino što mu je preostalo bilo je da potraži privremeno utočište u planinama, točnije u razbojničkom gnijezdu 'La Paloma'. Iako nije točno znao gdje se nalazi to naselje, vjerovao je da će prije ili poslije do njega stići. Pretpostavlja se da banditi imaju dobro raspoređene straže i da ih se ne može tek tako iznenaditi. Kad ga opaze, zacijelo će ga neko vrijeme pomno pratiti dok se ne uvjere da je sam, a onda će ga na mjestu prikladnom za zasjedu napasti. Tiho se nadao da ga odmah neće ubiti, no na kraju nešto je ipak morao staviti na kocku.

Nakon dva dana napornog jahanja napokon je dojahao do podnožja planine. Teren je postupno postajao sve neravniji, a onda se naglo počeo uzdizati. Imao je sreću kad je prethodnog dana ulovio zeca, tako da je ipak mogao nečim toplim smiriti želudac. Upalio je vatru na otvorenom mjestu, tako da se njezin odsjaj mogao vidjeti kilometrima unaokolo, no činilo se da ipak nitko nije opazio njegovu prisutnost u tom pustom i rijetko naseljenom području. To ga je prilično oneraspoložilo, jer je znao: što se više približava razbojničkom naselju, oni će biti bezobrazniji i nimalo se neće ustručavati da ga ustrijele kao kojota.

Trećeg dana, kad je već duboko ušao u planinu, napokon ga je poslužila sreća. Dok je jahao uskom kamenitom stazicom, u daljini je na trenutak zapazio neki odsjaj. Odmah je naslutio o čemu je riječ, jer je bljesak najvjerojatnije dolazio kao dokaz sunčanih zraka od nekoga metalnog predmeta. Do tog mjesta nije ga dijelilo više od tri stotine metara, no staza je krivudala, tako da je, ako se išlo po njoj, donde bilo dvostruko više. Između njih se nalazila stijena.

Rastey je odlučio zaobići stijenu i sa stražnje se strane prikrasti mjestu s kojega je opazio odbljesak. Sjahao je i privezao konja za neko osušeno drvo pored stazice, a zatim je zaobišao stijenu i počeo se uspinjati. Na svu sreću, uspon nije bio prestrm, pa je prilično brzo napredovao.

Nakon dvadesetak minuta začuo je neke glasove. Zastao je

i pažljivo oslušnuo otkud dolaze, a onda se oprezno odšuljao do grma iza kojeg je mogao bez opasnosti promotriti neznance.

Pet-šest metara ispred sebe ugledao je dvojicu muškaraca sa širokim šeširima na glavi. Preko leđa imali su prebačena raznobojna ponča. Jedan od njih je u ruci držao karabinku čija je cijev vjerojatno zaslijepila Rasteyja.

Muškarci su se izvalili ispod jedne oveće stijene i tek ponekad pogledali na stazu. Očito su bili sigurni da ih nitko ne može iznenaditi, pa se nijednom nisu ogledali.

Rastey je iskoristio njihovu neopreznost i prišuljao im se još nekoliko koraka. Kad im se približio na samo tri metra jedan od Meksikanaca se iznenađeno okrenuo, kao da je osjetio njegovu prisutnost, no više ništa nije mogao učiniti.

Rastey je u ruci držao revolver uperen u njih dvojicu. Čovjek se trgnuo kao da ga je netko probudio iz neugodnog sna.

— Caramba! — zaprepašteno je prostenjao.

— Što ti je, Julio? — upitao je drugi, a zatim je i sam ugledao Rasteyja.

— Samo bez panike, momci — nasmijuljio se Rastey.

Revolverskom cijevi dao im je znak da ustanu i da mu pridu.

— Budete li se pametno ponašali, ni dlaka vam s glave neće pasti — upozorio ih je.

— Koji te je vrag odjednom donio? — promumljao je jedan od Meksikanaca.

— Prije bi se moglo reći da me je donijela dobra vila.

— Što namjeravaš učiniti? — upitao je zabrinuto drugi.

— Ništa osobito, odšetat ću s vama do 'La Palome'.

— Pa ti nisi normalan! Zar misliš da će te tamo dočekati odbor za doček i marijači?

— Pa tako nešto i ne očekujem, ali vjerujem da će se neki obradovati kad me ugledaju.

— Baš me zanima tko bi... — započeo je jedan od dvojice, ali ga je Rastey prekinuo jer ga je sve to počelo zamarati.

— Na primjer Len Jenkins — rekao je.

Pri spomenu Jenkinsova imena dvojica su ga najprije začuđeno pogledala, a odmah zatim na njima je jasno vidio iznenađeno strahopoštovanje.

— Pa što nam to odmah nisi rekao? — upitao ga je jedan od njih.

— Nisam vas želio opterećivati nevažnim stvarima — nasmijuljio se Rastey.

— Pa ne bi se baš moglo reći da je to tako nevažna stvar — nije se s njim složio jedan od bandita, ali Rastey nije želio gubiti vrijeme na nevažnim razgovorima.

— U redu, sad smo se lijepo napričali, pa bi bilo vrijeme da krenemo do 'La Palome'.

— Ne smijemo ni za živu glavu otići sa stražarskog mjesta. Kad bi El general saznao za to, oderao bi nam kožu s leđa! — prestrašeno je povikao mladi razbojnik.

— A tko je sad to? — upitao je Rastey, iako je pretpostavljao da je čovjek s tako zvučnim imenom vođa bandita.

— On je gospodar 'La Palome' — objasnio je stariji od dvojice iznenađen činjenicom da stranac nije čuo za to.

— Iako ga tako zovemo, priča

se da u vojsci nije dogurao dalje od poručnika – brzo je dodao mladi.

– I to je već nešto – zamišljeno je rekao Rastey, pomišlivši da je to najvjerojatnije razlog zbog čega su razbojnici tako dobro organizirani da im čak ni vojska ne može ništa.

– Nije potrebno da me obojica pratite do 'La Palome'. Bit će sasvim dovoljno da ti pođeš sa mnom – dodao je i pokazao mlađeg bandita.

Drugom banditu se takav prijedlog učinio razumnim, pa je u znak pristanka kimnuo glavom.

– Gdje vam je konj, senjor? – upitao je mladi.

– Ostavio sam ga na stazi desetak minuta pješaćenja odavde. Najbolje bi bilo da ga dovedeš, a zatim bismo mogli krenuti – bezazleno se nasmiješio Rastey, pretvarajući se da ne vidi ljutiti pogled koji mu je uputio mladić.

IX

'La Paloma' je bila smještena na maloj visoravni, koju su okruživale strme i kao nož oštre stijene. Rasteyju je odmah postalo jasno zbog čega su svi pokušaji ruralesa da unište razbojničko gnijezdo dotad ostali bezuspješni. Iznenadio se kad je vidio koliko je naselje veliko. Vjerojatno je da neće zateći više od desetak daščara, no pred njim se nalazio pravi gradić sa stotinjak kuća. Njegovo iznenađenje se povećalo kad je u središtu naselja ugledao zgradu koja ga je neodoljivo podsjećala na crkvu. Čak je imala i maleni zvonik.

Miguel, kako se zvao mladić koji ga je pratio, ne bez ponosa

mu je objasnio da imaju čak i svog svećenika.

– On zapravo to više i nije, jer se raspopio, ali za nas je sasvim dobar.

– Nemoj mi reći da nedjeljom odlazite u crkvu da čujete riječ Božju? – podrugljivo je primijetio Rastey.

– A to ne. Don Fernando je za to ionako prelijen, a čini mi se da uopće i nema volje ni smisla, ali dobro nam dođe pri vjenčanju, ili kad nekog treba pokopati. Kakav je to sprovod bez svećenika? – temperamentno je rekao Miguel.

– Na tako nešto ni za živu glavu ne bih pristao – nasmijuljio se Rastey, ali mladić uopće nije shvaćao ironiju.

No, kako je Miguel spomenuo vjenčanja, Rastey je tek tad opazio da se među prolaznicima nalaze i žene, uglavnom mlade i ljepuškaste, ali bi tu i tamo promakla i neka starija žena za kojom je trčao čopor dječurlije.

Na kućnim verandama nalazile su se grupice besposlenih muškaraca, no činilo se da ih je ipak najviše bilo u kantini koja je nosila jednostavno ime »El jardin*«, vjerojatno zbog dvije palme koje su rasle ispred nje.

Na njega i Miguela gotovo nitko i nije obraćao pažnju. Jahali su ulicom sve dok mu mladić nije dao znak da stane. Sjahao je pred nekom bijelom okrećenom kućom, kakve su, uostalom, bile i sve druge, ali se zgrada pred kojom su se zaustavili izdvajala od njih po tome što je bila gotovo dvostruko šira

* vrt (španj.)

od većine drugih.

– Najbolje je da me ovdje pričekas – rekao je Miguel.

– Da li se Len nalazi unutra?

– upitao je Rastey.

Miguel je samo slegnuo ramenima, a onda se izgubio u kući. Ponovo se pojavio nakon pet minuta, ali sad nije bio sam. S njim se nalazio neki muškarac odjeven u uske crno odijelo, optočeno srebrnim šljokicama. Na glavi je imao otmjeni crni šešir, a u rukama je držao kožni bič, kojim se poigravao.

Muškarac se neprijateljski zagledao u Rasteyja i zarežao:

– Dakle, ti tvrdiš da si Lenkinov prijatelj?

Rastey je potvrdno kimnuo.

– Kako se zoveš?

– Rastey, Rastey Carver.

– Rastey Carver – ponovio je čovjek kao da se pokušava nečega prisjetiti. Nekoliko trenutaka je šutio, a onda je polako rekao:

– Ne sjećam se da je Lenny ikad spomenuo da ima prijatelja koji se tako zove.

– Možda to nije smatrao potrebnim – neodlučno je rekao Rastey.

Činilo se da su njegove riječi samo povećale muškarčevu mrzovolju. Iz očiju su mu sjevnule munje, koje su Rasteyja upozoravale da ima posla s opasnim i naglim čovjekom.

– Nećeš me valjda ti učiti što ću zaključiti! – ljutito je povikao.

Rastey je shvatio da je najpametnije šutjeti, jer bi svaka njegova dalja riječ samo još više razljutila tog čovjeka.

– To što si rekao da si Lennyn prijatelj, baš ništa mi ne znači, jer on nije ovdje da bi to

mogao potvrditi. Osim toga, najvjerojatnije si i izmislio svoje ime. Možda si ti još jedan od onih pasa koji sami sebe nazivaju teksaškim rendžerima, a koji su si umislili da će nas uništiti.

Rastey ipak nije mogao odoljeti a da ne upita.

– Kakve veze imaju rendžeri s vama? Koliko mi je poznato, ovo je još područje Meksika.

– To će zauvijek i ostati, iako ti psi zamišljaju da ovdje mogu nesmetano švrljati! – sav izvan sebe od bijesa povikao je Meksikanac.

Rastey više ništa nije rekao. Shvatio je da se bandit zapravo boji tih hrabrih ljudi koji ne prezaju ni pod kakvom opasnošću. Pomislio je da su rendžerima napokon dozlogrdili česti prepadi meksičkih bandita u pograničnim područjima, te su odlučili uvesti malo reda.

Meksikanac je pogrešno protumačio njegovu šutnju, jer je pomislio da je gringo shvatio da nema smisla da i dalje priče svoju pripadnost pripadnicima zakona.

– Razoružaj ga – naredio je Miguelu, što je ovaj odmah poslušno učinio.

Prišao je Rasteyju i spretno mu iz korica izvukao revolver, a odmah zatim mu oduzeo vinčesterku što je bila utaknuta u navlaku s lijeve strane sedla.

Čovjek u crnom je grubo povukao Rasteyja sa sedla, tako da je on gotovo završio u prašini. U posljednji trenutak se ipak nekako uspio zadržati na nogama. Čovjek je stručno pretražio bisage, no, osim zalihe vode i hrane ništa zanimljivo nije pronašao. Odjednom mu se pogled

zaustavio na komadu papira što je virio iz džepa na bisagama. Raširio ga je i začuđeno ga pogledao. Rasteyju je malo odlanulo kad je shvatio da je potjernica, koju je bandit držao u rukama, ipak malo pridonijela da se pokoleba u uvjerenju da je on teksaški rendžer.

A tad su se kućna vrata ponovo otvorila i na pragu se pojavio oniči ali čvrsti muškarac četrdesetih godina. Iako je na sebi imao grubu odjeću od bijelog platna, kakvu su nosili meksički peoni, Rasteyju je odmah bilo jasno da čovjek nije Meksikanac. Lice mu je bilo usko i preplanulo od sunca, a nos širok i malo uzvinut nagore. Ispod širokog sombrera virila su dva siva oka, kojima, kako se to Rasteyju činilo, ništa nije moglo promaći.

Kraj njega je stajao veliki crni pas, čija je gubica bila prije teći iskešena.

— Tko je taj hombre, Alberto?
— upitao je muškarac na engleskom.

Tvrđi da se zove Rastey Carver i da je Lennyjev prijatelj. — Pošto je još jednom promotrio sliku na potjernici, nerado je dodao: — Čini mi se da je to ipak ista osoba.

Muškarac u bijelom mu je šutke prišao i uzeo papir. Pažljivo je promotrio sliku, a zatim odmjerio Rasteyja.

— Ucijenjen si zbog krađe stoke, ha? Još jedan koji nam se miješa u posao — promrmljao je više za sebe.

Nijedan mišić na licu nije mu se pomaknuo, pa Rastey nije mogao pogoditi što misli.

— Život je sve teži, a nekako se mora preživjeti — uzdahnio je Rastey.

— Zbog čega si došao u 'La Palomu'? — pitao je čovjek.

— Siguran sam da je prerušeni rendžer — umiješao se u razgovor Alberto, ali ga je muškarac u bijelom oštro pogledao i on je odmah zašutio.

— Tebe nisam ništa pitao — tiho je procijedio, čak i ne posivši glas, ali je Alberto problijedio kao krpa.

— Si, El generale — prestrašeno je promucalo.

Dakle, to je taj glasoviti El general, pomislio je Rastey i odmah pripravnio odgovor.

— Gdje bih se drugdje mogao skloniti? Sjeverno od Rio Grande ne smijem ni pomoliti nosa. Čuo sam da vi tražite ljude, pa sam pomislio da... — započeo je Rastey, ali nije dovršio.

Nelagodno se promeškalo i pogledao vođu razbojnika, no on je i dalje šutio. Osjećao je da El general pokušava dokučiti koliko su njegove riječi istinite.

U tom je trenutku iza sebe začuo topot konjskih kopita. Kad se okrenuo, uzdahnio je olakšano. Prema njima je jahala skupina konjanika kojoj se na čelu nalazio krupni čovjek s velikim crnim brkovima. Rastey je u njemu odmah prepoznao Lenu Jenkinsa.

El general i Alberto također su pogledali konjanike. Ništa nisu govorili sve dok se jahači nisu pred njima zaustavili i srdačno ih pozdravili.

El generalovo lice se tek neznatno razvuklo u grimasu koja je trebala predstavljati osmijeh.

— Hola, muchachos.

Zatim je pogledom prostrije-

lio Jenkinsa i glasom u kojemu nije bilo ni trunka emocija upitao je:

— Gdje ste bili dosad, Jenkins? Očekivao sam vas još prije dva dana, a vi mi se tek sad pojavljujete pred očima.

Div se nelagodno promeškalo. Gledao je u zemlju, jer se očito nije usudio ni pogledati vodu.

— Neke stvari su se malo zakomplicirale, El general, da su petorica naših ljudi poginula pri sukobu s graničarima.

— O tome ćemo poslije razgovarati. Sad me zanima da li je to jedini razlog zbog kojeg se na vrijeme niste vratili povišenim tonom je rekao El general.

Rasteyju se učinilo da je počeo gubiti strpljenje.

— Usput smo svratili do neke hacijende. Željeli smo malo promijeniti jelovnik — glupavo se nacerio Jenkins.

— A tako, željeli ste promijeniti jelovnik — ponovio je El general. — Pazite da vam ne prisjedne.

Rastey je tek tad opazio da je sa sedla dvojice bandita visjelo nekoliko svezanih kokoški.

— Poznaješ li ovog senjora? — upitao je El general i pokazao Rasteyja.

Jenkins je potvrdno kimnuo.

— Upoznao sam ga prije nekoliko dana. Spasio mi je život kad je ubio zvečarku što se nalazila iza mene i upravo se pripremala da me ugrize.

— Znači, duguješ mu život — zamišljeno je promrmljao vođa bandita i čudno pogledao Rasteyja.

— Da, dugujem mu život — ponovio je bandit El generalove riječi.

— Onda se pobrini da se u 'La Palomi' osjeća kao kod kuće, — naredio je, a zatim se okrenuo i nestao u kući.

X

Pošto je El general otišao, Jenkins je rekao banditima s kojima je dojahao da su slobodni, a zatim je pozvao Rasteyja da pođe s njim. Albert se nije ni pomakao s mjesta na kojemu se nalazio, a s lica mu nije silazio pobjedonosni osmijeh.

Kućica u kojoj je živio Jenkins bila je poput svih drugih zgrada u 'La Palomi' sagrađena od osušene cigle i sastojala se od samo jedne prostorije, u kojoj je jedan dio služio kao kuhinja, a u drugom su se dijelu nalazila tri grubo sklepana kreveta.

Kad su ušli, u prostoriji se već nalazila tamnoputa djevojka. Lice joj se razvuklo u blaženi osmijeh, a zatim je potrčala prema divu, no on ju je grubo odgurnuo i promrmljao:

— Odlazi, Maria, nisam raspoložen za te stvari.

Meksikanka se pokunjila, a zatim je nečujno šmugnula iz kuće. Jenkins je Rasteyju pokazao jedan od ležajeva i rekao:

— Ovdje možeš ostati dok se ne snađeš.

— Nadam se da te nisam uvalio u nevolje, Lene — zabrinuto je rekao Rastey.

— Kako to misliš? — trgnuo se div.

Rasteyju je bilo jasno da s njim ne želi razgovarati o onom što se dogodilo prije nekoliko trenutaka, no kad je već započeo tu temu, morao je nastaviti.

— Nisam siguran da je El general zadovoljan mojim dola-

skom ovamo. Za to je u priličnoj mjeri zaslužan čovjek kojeg je zvao Alberto.

Pri spomenu tog imena Jenkins je ljutito stisnuo šake.

— Sto je opet zakuhao taj kojot? — zarežao je.

— Rekao je El generalu da sam ja o najvjerojatnije tekšaški rendžer, koji se samo pretvara da bježi pred zakonom.

— Možda ima i pravo — nevoljko je promrmlijaio njegov sugovornik.

— Ako i ti tako misliš, onda je zbilja najbolje da što prije odem odavde — razočarano je napomenuo Rastey.

— Ne ideš ti nikamo, druškanе! Zapamti, ako jednom pristupiš našoj bandi, ne možeš tek tako otići.

— Već sam ti rekao da mi to odgovara, samo sam mislio da možda...

— Ne moraš time razbijati glavu. Rekao sam ti da ću cijelu stvar ionako uskoro srediti. El general je danas loše volje, a Alberto je to zapazio i pokušao iskoristiti protiv mene — nerвозno je odbrusio Jenkins.

— U redu, kako ti kažeš, Lene, samo bih ipak volio da mi objasniš neke stvari kako bih mogao prema njima zauzeti ispravno stajalište.

— Tko pita, ne skita. Pitaj što te zanima, a ja ću ti pokušati odgovoriti prije nego što me shrva san.

— Koliko sam shvatio, El general je ovdje voda.

— Potpuno ispravno. To nije bilo ni osobito teško zaključiti — podsmjehnuo se Jenkins.

Rastey je mirno prešao preko njegove podrugljive primjedbe. Htio je saznati ono što ga je mu-

čilo, pa i nije obraćao pažnju na Jenkinsovo peckanje.

Koliko sam o njima čuo, oni su prilično sujetan narod.

Umjesto da mu izravno odgovori na pitanje, Jenkins je odlučio da mu objasni još neke stvari.

— Kad malo bolje upoznaš stanovnike 'La Palome', vidjet ćeš da osim Meksikanaca ovdje živi i priličan broj Amerikanaca*. Za nas ionako nije osobito važno odakle je netko, već koliko je vješt u rukovanju oružjem. El general se pokazao najспособnijim među nama, pa je postao voda.

Zastao je i pripalio cigarilo, a onda je, ne žureći se, otpuhnuo nekoliko dimova. Kad je nastavio, glas mu je bio tiši i Rasteyju se činilo da nerado priča o tim stvarima.

— Nitko od nas ne zna njegovo pravo ime. Priča se da je za vrijeme građanskog rata bio oficir u južnjačkoj vojsci. Nakon poraza Konfederacionista odlučio se za razbojnički život. Ništa drugo mu ionako nije preostalo ako nije želio dospjeti u zarobljenički logor. Vjerojatno ti je poznato kako su se Unionisti ponašali prema svojim zarobljenicima.

Rastey je kimnuo glavom, no još nije do kraja oblikovao sliku o stanovnicima razbojničkog gnijezda. Zbog toga je odlučio postaviti Jenkinsu još nekoliko pitanja, iako mu je bilo jasno da bi on najradije prekinuo taj razgovor.

— Dobro, a kakva je tvoja i Albertova uloga u svemu tome?

— Nas dvojica smo El generalovi pomoćnici. Iako si kratko ovdje, zacijelo si opazio da se

nas dvojica baš ne slažemo.

— Što El generalu, čini se, prilično odgovara. Dok se vas dvojica međusobno glodete, barem je siguran da mu nitko od vas neće oteti vlast.

Jenkins ga je iznenađeno pogledao i promrmljao:

— Vidim da prilično brzo shvaćaš stvari, momče. Na tvom mjestu ja bih se pripazio, jer to ponekad zna biti opasno.

— Hvala na savjetu — suho je odgovorio Rastey.

Sljedeće pitanje koje je htio postaviti odnosilo se na krađu stoke s Rendallova ranča. Zanimalo ga je koliko su El generalovi ljudi kumovali u njoj ali je zaključio da je pametnije pričekati neku drugu prigodu. To bi ionako moglo samo probuditi Jenkinsovu sumnju, a to je bilo najmanje što je u tom trenutku želio.

XI

Georgeu Rendallu se činilo da je od ostvarenja svoga životnog sna udaljeniji nego ikad dotad. Iako je mislio da je napokon dočekao priliku da taj svoj davnašnji san provede u život, odjednom su zaredale nesreće, koje su ga gotovo potpuno slo-mile. Činilo se da će njegov uporni duh popustiti, no stari rančer se nije tek tako predavao. Iako je naglo osijedio i sav oronuo, u njemu se ponovo probudila želja za borbom, premda to samo po sebi nije bilo dovoljno jer mu se činilo da se bori s duhovima a ne sa stvarnim bićima. Koliko god se trudio nije

mogao ući u trag svojim neprijateljima.

Nakon prve velike krađe, kad su razbojnici otjerali gotovo pet stotina grla, uslijedile su još dvije takve pljačke s gotovo sličnim posljedicama.

— Zamisli, Hansene, u manje od mjesec dana s pašnjaka su mi otjerali gotovo dvije tisuće grla — jadikovao je Rendall kad ga je posjetio njegov prvi susjed Harry Hansen.

— Dvije tisuće grla? Pa to je nevjerojatno! — nije se mogao načuditi rančer.

Iako se trudio da ostavi dojam kako doista suosjeća s Rendallom, nije mogao prikriti zlu-radi osmijeh. Irac je to odmah opazio i u njemu se rodila sumnja.

— Zar tebi ne krađu stoku, Harry? — upitao je nepovjerljivo.

— Dosad nisam ništa sumnjivo opazio.

— Hm, to mi je sve pomalo čudno.

— Što ti tu ima biti čudno?! — planuo je Hansen. — Želiš li možda da i mene snađe slična sudbina?

— Tako nešto nije mi ni u peti, ali se čudim kako su se lopovi odlučili da krađu stoku samo s mogeg ranča.

Hansen mu nije znao odgovoriti na to, pa je radije šutio.

— Baš kao da me netko želi namjerno uništiti — više za sebe promrmljao je Rendall.

— Nemoj tako, George. To se vjerojatno događa samo zato što je tvoje imanje bliže meksičkoj granici. I sâm vrlo dobro znaš da nam sve zlo dolazi s druge strane Rio Grande.

— Da, da — neodređeno je

* meksički naziv za stanovnike Sjedinjenih Država

promrmljao Rendall, iako njegove sumnje nisu bile raspršene. Dapače, bio je uvjeren više nego ikad dotad da netko namjerno potkrada njegovu stoku kako bi ga natjerao na prosjački štap.

Tko zna, možda je Harry u sve to umiješan, pomislio je. Čudim se da njemu ne nedostaje ček nijedno tele.

– Možda je osnovni problem u tome što nemaš dovoljno ljudi – neodređeno je započeo Hansen i počeo se iza uha.

– To se baš ne bi moglo reći, Harry. Okupio sam najbolju momčad u okrugu – temperamentno se usprotivio Rendall.

– No, to ti svejedno ne pomaže previše, jer ti stoka i dalje nestaje.

– To je doduše točno – nerado se složio Rendall i odjednom se snuždio. – Imam predradnika kakvog se rijetko može naći. Gary je neprestano na pašnjacima no čini se da ipak ne može istovremeno na sve strane.

– Nitko nije nezamjenjiv, George, a kvantiteta je često važnija od kvalitete.

– Dobro, što mi još predlažeš? I sâm znaš da si ne mogu dopustiti da zaposlim desetak novih ljudi. Ove krađe će me upropastiti.

Hansen neko vrijeme nije ništa govorio. Pretvarao se da duboko razmišlja kako da riješe problem, iako je neprekidno ciljao samo na jednu stvar. Napokon je odlučio otvoriti karte kad je opazio da je Randall postao nestrpljiv. Nakašljao se i oprezno rekao:

– Čini mi se da iz ove za tebe prilično mučne situacije postoji samo jedan izlaz.

Ponovo je zastao, tako da je Rendall na kraju nestrpljivo povikao:

– Do vraga, reci već jednom na što misliš!

– Neću ti reći ništa novoga, George. Ponovit ću ti samo ono što sam ti već u nekoliko navrata predlagao. Bilo bi najbolje da ujedinito svoja imanja. To možemo postići na vrlo jednostavan način.

– Dakle, na to si ciljao, ti stari lupežu! Zar ti tisuću puta moram ponavljati da ne želim utjecati na izbor moje kćeri?

– Čini mi se da Daphne još nije otkrila prave Davidove vrijednosti. On je zapravo...

– Znam, znam, Harry, zlatan mladić kakvog jedna žena može samo poželjeti – s dosadom u glasu rekao je Rendall. – To si mi najmanje stotinu puta rekao.

– Nadam se da ti to neću morati dugo ponavljati, George, jer ćeš to i sâm uskoro shvatiti. Kad bi se naši ljudi ujedinitili, bili bismo mnogo djelotvorniji u borbi protiv kradljivaca povišenim glasom je prosiktao Hansen. Probljedio je u licu, jer mu je bilo jasno da tvrdoglavi Irac ne želi ni čuti za njegov prijedlog.

– A ja se nadam da ćeš napokon utuviti u tu svoju šuplju glavu da neću utjecati na Daphnin izbor. Ne bih želio da me zbog toga proklinje cijeli život.

Još je htio nešto dodati, ali ga je prekinulo kucanje na vratima.

– Naprijed! – nervozno je povikao.

Vrata su se otvorila i na njima se pojavio Gary Thompson.

Predradnik je u ruci nervozno gnječio šešir.

– Mislio sam da se u ovo vrijeme još nalaziš sa stokom, Gary – predbacio mu je Rendall.

– Ostavio sam petoricu ljudi da čuvaju goveda, a ja sa došao da vam javim nove neugodne vijesti – potišteno je rekao Thompson.

– Da nije posrijedi nova pljačka stoke?! – izbezumljeno je zapitao rančer.

– Na žalost, imate pravo, gazda.

– Pa zašto vas, do vraga, plaćam, kad vam usred bijela dana, i to ispred nosa krađu krađe?! – sav izvan sebe od bijesa praskao je Rendall.

– Čini se da se to dogodilo još sinoć, ali je Sonnody tek jutros opazio da nedostaje oko pedesetak grla.

– No, krasno! Vjerojatno je cijelu noć spavao, a kad se ujutro probudio shvatio je da mu je netko ispred nosa otjerao stoku.

– On je tek jutros preuzeo dužnost, gazda – nevoljko ga je ispravio Thompson. – Osim toga, krađa se dogodila u kotlini. Ne bih vas želio podsjećati, ali sami ste mi rekli da nikog od momaka ne zadužim da dežuraju ondje, jer je malo vjerojatno da će se kradljivci usuditi da uđu duboko u kotlinu. – Uzdahnuo je i dodao: – No, to se ipak dogodilo.

Rendall je morao priznati da je to istina, a to je samo još više povećalo njegov bijes. Škrgutao je zubima kao u vrijeme kad ga je najžešće mučila kostobolja.

– Ako se slažete, ja bih se vratio k stoci. Nikad se ne zna što se opet može dogoditi –

mirno je rekao Thompson.

– U redu, u redu, učini što misliš da je najpametnije – slomljenim glasom prošaptao je rančer.

Kad je predradnik izišao, i kad su ponovo ostali sami, Hansen, koji je dotad šutio i pozorno promatrao što se događa, pobjedonosno se nasmiješio i rekao:

– Tvojim nevoljama odista nema kraja, George. Možda bi još jednom morao dobro razmisliti o onom što sam ti predložio.

– Nemam ja što o tome razmišljati – povišenim će glasom Rendall, a onda je slomljenim glasom dodao: – Zar misliš da i meni samome nije jasno da je to jedino rješenje koje mi preostaje?

XII

– Nadam se da si se u proteklih nekoliko dana odmorio i da se raduješ što odlazimo u akciju – rekao je Jenkins kad je ušao u kuću.

Rastey se uspravio na krevetu na kojemu je dotad lješkario.

– Malo promjene uvijek veseli. Reci mi kamo to idemo? – upitao je znatiželjno.

– Od naših špijuna smo saznali da će sutra krenuti pošiljka s pozamašnom svotom love.

– Valjda neće krenuti sama, osim ako nije dobila noge – nasmijuljio se Rastey.

Jenkins ga je mrko pogledao i procijedio:

– Ne moraš me odmah hvatati za riječ. Pa svakako da neće sama poći. Prevest će je u kolima Jantonio Paramos.

– Zvuči mi kao Djed Mraz na španjolskom – dobacio je Ra-

stey, kojeg nije ostavljalo dobro raspoloženje. — Tko je to?

— Nije baš Djed Mraz, iako se nadam da nas ni ove godine neće iznevjeriti — nasmijao se Jenkins, kojemu se odjednom vratilo dobro raspoloženje. — To je visoki vladin činovnik, koji je zadužen za prikupljanje poreza.

— Znači, pijavica koja sirotnji siše krv. Zar će se sâm upustiti u takvu pustolovinu?

— A ne, nije on tako nagao. Za njegovu sigurnost, ili još bolje za državnu lovu, brine se dvadesetak ruralesa — objasnio je bandit. — Ne moraš zbog toga razbijati glavu, amigo. Ima nas dovoljno da izide-mo na kraj s mnogo jačim neprijateljem od te šačice bijednika.

Kad ga je Rastey nepovjerljivo pogledao, on se samo nasmijao i rekao mu neka pogleda kroz prozor. Kad je Rastey to učinio, vidio je da se na ulici već skupilo više od pedeset muškaraca na konjima. Međusobno su o nečemu vrlo živo razgovarali i njemu se učinilo da je dva čekaju da krenu u pljačku.

Hitro je ustao s kreveta i obuo čizme. Opasao je remen s revolverima, a zatim uzeo vinčesterku.

— Mogli bismo im se pridružiti. Fiesta samo što nije počela — veselo je rekao.

Kad su izišli iz kuće, osedlali su konje, a zatim su se pridružili ostalim banditima. Rastey nigdje nije vidio El generala i Alberta, pa je pomislio da samo njih očekuju. I odista, ta dvojica su se uskoro pojavila. Razboj-nici su ih dočekali veselim povici-ma.

Alberto je kao i obično bio elegantno odjeven, a vođa bandita na sebi je imao priprosto peonsko odijelo. No, držanje mu je bilo ponosno i iz njega je naprosto zračila neka neobična snaga, koja je ljudima ulijevala povjerenje. Rastey je, iako nerado, morao priznati da je bivši južnjački oficir rođeni vođa.

Jahali su cijeli dan i dobar dio noći. El general im je dopustio da se odmore samo nekoliko sati, a zatim je prije nego što je svanulo naredio pokret. Ljudi su potihom mrmljali, jer im se hladnoća uvukla u kosti i nedostajala im je šalica kave koja bi ih malo ugrijala. No, nitko se nije usudio glasno usprotiviti zapovijedi El generala.

Oko podneva su stigli do malenog platoa što se uzdizao iznad prašnjave ceste koja je vodila u unutrašnjost Meksika. Dvadesetak ljudi ostalo je na platou, a ostali su se spustili u podnožje i sakrili iza okolnih stijena. Sunce je nemilosredno pržilo i znoj se potocima slijevao s razbojnika, no oni se nisu micali iza svojih zaklona. Pomisao na bogati plijen davala im je snagu da izdrže sve te napore.

A onda su začuli topot konjskih kopita. Čvršće su stisnuli oružje i još se više priljubili iza svojih zaklona. Uskoro su ugledali desetak konjanika u uniformama meksičke vojske. Razboj-nici su pogledali El generala, očekujući da im dade znak za napad, no, on je netremice promatrao konjanike. Po nezadovoljnim izrazima na licima bandita moglo se zaključiti da pomišljaju kako je to još jedan hir njihova vođe. Alberto je čak

riskirao da ga vojnici spaze kad se pridigao i potrčao do stijene iza koje su se skrivali El general i Jenkins.

— Što još, do vraga, čekamo?

— Ljutito je prosiktao.

— Kako ti je samo palo na um da odeš sa svoga mjesta i da nas sve nepotrebno izložiš opasnosti — rekao je El general umjesto da odgovori na njegovo pitanje.

Iako mu je glas zvučio mirno, njegove riječi su bile britke poput najoštrijeg noža. Alberto je osjetio opasnost, ali je El general bez obzira na to nastavio:

— Smiri se, budalo. Uskoro ćeš shvatiti zbog čega ih propuštamo.

Alberto je bijesno zaškripio zubima, ali je učinio kako mu je El general zapovjedio.

Uskoro se s ceste začuo neki štopot. Banditi koji su se nalazili uz cestu nisu mogli vidjeti što je posrijedi, jer im je pogled zaklanjala visoka stijena na kojoj se nalazio plato oko koje je cesta zavijala. No, nakon nekoliko minuta ugledali su desetak ruralesa, a zatim i dvojica zatvorena kola. Isti broj konjanika nalazio se na začelju povorke.

El general je pričekao dok konjanici i kola nisu stigli do mjesta na kojemu je cesta bila ravna, a onda je pažljivo naciľjao oficira koji je jahao na čelu povorke. Povukao je okidač i gotovo istovremeno kad se začuo pucanj čovjek se uhvatio za prsa i srušio se pod konjska kopita vojnika koji su jahali za njim.

Odmah zatim sa svih strana je zapraštalo. Kiša metaka srušila se na vojnike. Prije nego što su se uspjeli snaći, već se njihov

broj prepolovio. Preživjeli su zapucali prema skrivenim napadačima, no njihov otpor nije imao nikakvog učinka. Paljba nije ni na trenutak jenjavala i uskoro su preostala tek nekolicina vojnika. Napokon su i oni shvatili da nemaju nikakvih izgleda da svladaju brojno nadmoćnije neprijatelje, te su okrenuli i podboli konje panično nastojeći da pobjegnu iz te klaonice i izbjegnu sigurnu smrt. Ipak, za to je već bilo prekasno. Novi plotun ih je jednostavno pomeo i oni su završili u kovitlacu ljudskih i životinjskih tijela.

Iako im više nitko nije pružao otpor, banditi su još neko vrijeme pucali, a onda je pucnjava postupno prestala. Jedan po jedan počeli su se dizati iza zaklona iza kojih su se dotad skrivali, no bijesni povik El generala prikovao ih je na mjestu.

— U zaklone, glupani! — zaurlao je i oni su odmah poslušno spuznuli iza stijena.

To su učinili u posljednjem trenutku, jer su se upravo tada pojavili vojnici koji su jahali kao prethodnica povorke. Dolazili su u oštrom galopu, ali kad su shvatili kakva je sudbina snašla njihove drugove, naglo su se zaustavili, a onda je mladi oficir koji ih je predvodio izdao kratku zapovijed. Konjanici su opet pojurili, ali ovaj put su skrenuli s ceste.

El general je odmah shvatio da namjeravaju s leđa napasti one bandite koji su zaklon potražili s druge strane ceste. Pogledao je naviše i podigao ruku. To je bio dogovoreni znak, kojim je obavijestio razbojnike na platou da i oni zapucaju. Po

svemu sudeći, oni su samo to i čekali, željni da se uključe u borbu. Plotun je odjeknuo s platoa izazvao je pometnju u redovima vojnika. Samo su tri konja ostala bez jahača, jer je udaljenost ipak bila prevelika i razbojnici nisu mogli precizno gađati. Vojnici nisu čekali drugi plotun, već su podboli konje i uskoro su se našli izvan dometa banditskih pušaka. Tamo su neko vrijeme ostali, a onda su opet podboli konje i uskoro se izgubili s vidika.

Banditi su oduševljeno pvikali, a zatim su istrčali iz zaklona i pojurili do kola. Nalikovali su na bizone u stampedu i nitko ih u tom trenutku ne bi više mogao zaustaviti. El generalu je to bilo sasvim jasno. Pljunuo je i prezirno promrmljao:

– Od tih razularenih seljaka nikad neću ništa napraviti.

– To ti neće biti ni potrebno
– začuo je Albertov glas iza sebe.

On i Jenkins su se iznenadeno okrenuli i ugledali nacereno banditovo lice. U svakoj ruci držao je po jedan revolver.

– Ti si se oko toga dosta namučio. Dopusti da to ubuduće bude moja briga.

– Platit ćeš mi zbog ovoga, gnjido – prosiktao je El general. – Sad možeš lajati koliko želiš, ali više nemaš zube kojima me možeš ugristi – podsmjehnuo se Alberto.

– Zar si potpuno poludio, pa na vođu podižeš oružje? Čini se da ti je sunce udarilo u glavu – promucao je Jenkins, kojemu još očito nije bilo jasno što se događa.

– Nije suce nego pohlepa –

kratko mu je objasnio El general.

– I s tobom ću se pozabaviti, Jenkinse – Alberto mu je ljuto dobacio, no ovaj je već posegnuo za revolverom.

Alberto je opalio i metak je izbio revolver iz gorostasove ruke.

– To bi bila laka smrt za tebe, ako si se slučajno tome ponadao. Tebi sam namjenio nešto sasvim drugo, tako da ćeš prokleti dan kad te je majka okotila, amigo.

Podigao je revolver koji je držao u desnoj ruci i pažljivo ga naciljao u El generalovu glavu. Začuo se pucanj, ali ne iz banditova oružja. Alberto je od iznenađenja uskolačio oči, a zatim su mu oba revolvera ispala iz ruku. S mukom se okrenuo i ugledao Rasteyja, čiji kolt se još uvijek dimio.

– Ti... – započeo je, ali se stropoštao na zemlju i potpuno smirio.

Banditi koji su dotad bili zakupljeni bogatim plijenom što se nalazio u kolima začuli su pucnjavu i dojurili do mjesta na kojemu su se nalazili El general, Jenkins i Rastey. Kad su spazili Albertovo tijelo, iznenađeno su zagrajali.

– Ovako će proći svaki izdajica – rekao je El General mirnim glasom kao da se ništa neobično nije dogodilo.

Rastey nije mogao a da ne pomisli kako taj čovjek ima čelične živce. »Čini se da ga ništa drugo ne može izbaciti iz ravnoteže«, pomislio je.

El general se okrenuo prema njemu i tiho, da ga drugi banditi nisu mogli čuti, rekao:

– Ti kao da si se pretplatio

da spasavaš tuđe živote. Danas si me zadužio, pa od mene možeš tražiti sve što želiš.

XIII

Nakon povratka u 'La Palomu' uslijedili su dani ispunjeni opijanjem i orgijanjem. Banditi su se potpuno opustili i predali užicima. Kad su raspodijelili plijen, svatko od njih je postao malim bogatašem. Najveći dio zaplijenjenog novca pripao je El generalu. To se samo po sebi razumljelo i nitko zbog toga nije postavljao pitanje. Svoj dio plijena dobili su čak i oni razbojnici koji nisu sudjelovali u pljački, a takvih je bilo gotovo stotinjak. Oni su ostali čuvati 'La Palomu' da ih kojim slučajem ne bi zaskočili vojnici, ili su se u to vrijeme nalazili na nekom drugom pljačkaškom zadatku. Dobili su ipak nešto manje nego razbojnici koju su sudjelovali u napadu na pošiljku novca, no nisu se zbog toga žalili jer je čak i tako umanjen dio bio veći nego da su se godinama mukotrpno znojili i rintali na poljima kukuruza.

Rastey je također dobio svoj dio plijena. Iako nije želio taj krvlju nedužnih ljudi plaćen novac, ipak ga je morao uzeti da ne bi nepotrebno izazivao sumnju razbojnika.

U toku napada nije ispalio ni jednog metka osim onog u Alberta poslije. čak je u jendom trenutku pomislio da bi morao obavijestiti vojnike u kakvoj se opasnosti nalaze, no potišten je na kraju ipak sâm sebi morao priznati da time ne bi ama baš ništa postigao, osim što bi se i on pridružio žrtvama pokolja.

Sve više je gubio nadu da će

ući u trag kradljivcima stoke s ranča na kojem je živio. U Teksasu je bio ucijenjen i njegov život tamo više nije vrijedio ni pišljiva boba, odnosno vrijedio je cijenu na potjernici a nije znao na koji način da dokaže svoju nedužnost. Novcem koji je dobio kao svoj dio plijena mogao je kupiti dio stoke i tako barem nekako Rendallu nadoknaditi štetu, ali ljagu sa svog imena nije mogao sprati tako lako.

Najvjerojatnije je to bilo djelo El generalove bande, utučeno je razmišljao. »Samo me zanima što su učinili s tolikom stokom?«

Na kraju je odlučio da o tome ipak porazgovara s Jenkinsom. Nije se nadao da će ga razbojnik razumijeti, no nije želio time razbijati glavu. Opasnost od sukoba s banditima činila mu se boljim rješenjem od neizvjesnosti koja ga je mučila. I baš tada u kuću je ušao Jenkins. Nešto je nezadovoljno mrmljao u bradu, ali Rastey se više nije dao pokolebati.

— Želio bih s tobom razgovarati, Lenny — rekao je odlučnim glasom.

— Baš si za to našao pravo vrijeme — nimalo ljubazno odbrusio je Jenkins.

Kiselo se osmjehnuo i rekao:

— Ako nije nešto životno važno, onda možemo i putem o tome raspraviti.

— Kako to misliš »putem«? — Rastey je upitao, jer mu nije bilo jasno kamo to namjerava otići.

— Vrlo jednostavno. Upravo se vraćam od našeg vođe, koji mi je naredio da odjašem do neke hacijende. Preporučio mi je da sa sobom povedem i tebe.

Rastey ga je htio upitati zbog čega je El general odabrao upravo njega, no umjesto toga je upitao:

– Do koje to hacijende?

– Zove se 'Rio Grande', a vlasništvo je nekog Juana del Reya. Ne vjerujem da si čuo za njega.

Rastey se naglo trgnuo čim je čuo za to ime.

– Da ga možda ipak ne poznaješ? – upitao je Jenkins i sumnjičavo ga pogledao.

– Ne, nikad nisam čuo za njega.

Bandit je slegnuo ramenima, iako nije bio previše siguran da Rastey govori istinu. »No da ga i poznaje, to ništa ne mijenja stvari«, pomislio je, a onda rekao:

– Polazimo sutra ujutro. Večeras legni ranije, jer nas očekuje naporan put.

– U redu Lene – odgovorio je Rastey i odlučio da Jenkinsa ništa ne pita o sudbini Rendallove stoke. Slutio je da će uskoro i sâm saznati odgovor.

XIV

– Don Juan je još jutros odjahao s vakerosima, ali nadam se da će se brzo vratiti. Kad je odlazio, rekao je da danas mora još srediti neke račune – ljubaznim je glasom rakao im je stariji muškarac, za kojeg je Rastey pretpostavio da je majordom na hacijendi.

– U redu, nama se ne žuri, pa ćemo ga pričekati – odgovorio je Jenkins.

– Bit će najbolje da ga pričekate u salonu.

Iako to nije rekao zapovijedajući, ton je bio takav da su shva-

tili da neće dopustiti protivljenje.

Odveo ih je u prostranu i raskošno namještenu prostoriju. Jenkins je zadržano zazviždao, a Rastey je pomislio da senjor Juan živi udobno kao neki kralj.

– Pošto ih je majordom ostavio same, Jenkins je počeo kratiti vrijeme prazneći bocu tekile koju je pronašao na stoliću u kutu sobe. Zadovoljno je mljackao jezikom, a onda rekao:

– Kapljica je odista izuzetna. Vidi se da je don Juan čovjek koji ima ukusa. – Pogledao je Rasteyja i upitao ga: – Zar ti zbilja nećeš kušati?

– Rekao sam ti da mi je liječnik zabranio alkohol.

Jenkins nije bio siguran da li se njegov partner šali ili ozbiljno govori, no nije time želio razbijati glavu.

– Da li vam je liječnik još nešto zabranio? – začuli su neki ženski glas.

Kad su se okrenuli, ugledali su privlačnu tamnokosu ženu. Rastey je odmah propoznao Mariju del Rey. Zbunjeno je ustao i skinuo šešir. No, ne zadugo. Odmah zatim preko lica mu je preletio vragolasti smijesak.

– Samo ono što bi moglo štetiti, inače sve drugo mogu konzumirati u razumnim granicama.

– Nisam se nadala da ću vas tako brzo ugledati, mladiću – rekla je žena i zavodnički ga pogledala.

– Nisam ni znao da se vas dvoje poznajete. Morao si mi to prije reći, Rastey – promućao je Jenkins.

I on je, kao i Rastey, skinuo šešir čim je žena ušla u salon,

no umjesto da ga odloži, on ga je nervozno gnječio. Rastey je znao za njegovu slabost prema lijepim ženama i sad je pakosno uživao u njegovim mukama. Div je pocrvenio kao dječčić, tako da se gotovo sažalio nad njim.

— Kad smo se posljednji put vidjeli, vaš prijatelj mi je obećao da će pokušati sve da me uvjeri kako sam stekla pogrešno mišljenje o vama gringosima.

— O čemu je riječ, Rastey? — zinuo je od čuda Jenkins ništa ne shvaćajući.

— To je prilično duga priča i ne vjerujem da ću ti je stići ispričati.

— Da vam se opet nekamo ne žuri? — podrugljivo se nasmijevala žena.

— Ne osobito, jer sam odlučio pričekati dok se vaš muž ne vrati. Čuo sam da mora srediti neke račune, pa sam pomislio da bih mu u tome mogao pomoći.

Bora na ženinom čelu iznenada se produbila i ona je odjednom izgledala starijom barem pet godina. Napravila je pokret kao da želi izići iz sobe, no zaustavio ju je Rasteyjev hladan glas: — Iako smo i ovaj put došli nenajavljeni, nadam se da nećete iznevjeriti dobar običaj koji vlada u Meksiku i ostaviti goste da se dosađuju.

Shvatila je da je najpametnije da ga posluša. Osjećala se kao zarobljenik u vlastitoj kući.

Jenkinsu je sve to bilo čudno, ali nije ništa pitao, bojeći se da ne ispadne glup. Zaključio je da je najpametnije i dalje šutjeti ne miješati se u razgovor. El general mu je rekao da od don Juana uzme novac i on će to učiniti

kad se vlasnik hacijende vrati. Ostalo ga ionako nije zanimalo.

Posegnuo je za bocom kako bi njezin sadržaj natočio u čašu, a onda se sjetio da bi bilo pristojno da barem domaćicu pita za dozvolu. Nakašljao se i promrmljao:

— Nadam se da nemate ništa protiv, gospodo, ako...

— Samo se vi poslužite. Kod nas vrijedi pravilo da je ponudeno sve što je na stolu — brzo je odgovorila.

Rastey je znao da se primjedba zapravo odnosi na njega, no odlučio je da ne nasjeda na ženine izazove. Morao je sačuvati živce za odlučujuće trenutke koji će uslijediti nakon susreta s Juanom del Reyom.

Vrijeme je sporo prolazilo. Žena je uzela neku knjigu i počela je čitati, iako se Rasteyju činilo da se pretvara. Imao je dojam da je previše uzbuđena a da bi mogla na miru čitati.

Pošto je ispraznio bocu, Jenkins je odlučio malo pridrijeti i uskoro je prostoriju ispunilo njegovo neravnomjerno hrkanje.

Sve troje su se trgnuli kad su začuli topot konjskih kopita iz dvorišta. Uskoro zatim začuli su muške glasove s trijema. Jenkins je protrljao oči, a onda je mamurnim glasom rekao:

— Čini se da se Don Juan vratio.

Upitno je pogledao ženu, no ona ništa nije rekla.

Rastey je također ustao i otpustio uzicu kojom je revolver bio pričvršćen za korice. Iako se trudio da to neopazice izvede, Mariji del Ray nije izmakao taj njegov poret.

— Nećete valjda...? — pro-

šaptala je prestrašeno.

— Nećemo, ne brinite... — hladno je odgovorio.

— Zbog čega ste onda, do vraga... — započela je, ali ni sad nije završila rečenicu jer su se vrata salona otvorila i odmah zatim ušao je omanji debeljko s velikim sombrerom na glavi. Lice mu je bilo okruglo i djelovao bi dobroćudno da se na njemu nisu nalazile sitne tamne očice, koje su pronicljivo promatrale.

Iza njega ušla su dva muškarca. Rastey je odmah u njima prepoznao Garyja Thompsona i Brakea Sonnodyja, predradnika i kauboja s Rendallova ranča. U prvi tren je pomislio da su ta dvojica došla na hacijendu u potrazi za ukredenom stokom, no odmah je shvatio da nije tako.

Sonnody ga je prvi spazio.

— Caramba! — iznenađeno je prošaptao, a onda posegnuo za oružjem. Već je bio napola iz korica izvukao veliki revolver, ali je za djelić sekunde zakašnio. Rastey je povukao svoj kolt i zapucao. Metak velikoga kalibra pogodio je mješanca u prsa i on se dvaput okrenuo oko sebe, a onda beživotno pao na pod.

Thompson je također pokušao izvući svoj revolver ali je Jenkins bio brži. Metak ga je pogodio u desnu ruku i oružje mu je ispalo iz ruke.

Jenkins je spustio revolver i Thompson je to iskoristio. U jednom velikom skoku nestao je iz prostorije. Rastey je htio potrčati za njim, ali se odjednom pred njima ispriječio vlasnik hacijende. Bacio se na pod i pokrio glavu objema rukama.

— Ne pucajte! Molim vas, nemojte me ubiti! — preplašeno je zapomagao.

— To i ne namjeravam, señor — pokušao ga je uvjeriti Jenkins, ali je Meksikanac i dalje skvičao kao da mu netko skida kožu.

Njegova žena je bijesno promrmljala na španjolskom nešto što se baš nije priličilo dami, a zatim mu je prišla i grubo ga je prodrmala. Njezin hrabri muž je nastavio zapomagati, što je još više povećalo njezin bijes.

— Ustani, hrabri viteže! Opasnost je već odavno prošla — prezirno je procijedila kroz zube.

Don Juan se tek tad usudio malo podići glavu i proviriti kroz prste. Kad je spazio da pred njim stoji njegova žena, vidljivo mu je odlanulo i odjednom mu se vratila srčanost.

— Ubit ću ih ako ih se dočepam — zakolutao je očima i krvolučno zaurao.

— Da kojim slučajem ne mislite na nas? — nasmijuljio se Rastey.

Don Juan ga je zbunjeno pogledao, a zatim je ponovo zabio glavu u ruke. Više se nije usudio ni pomaknuti, premda ga je njegova žena ne baš previše nježno nekoliko puta nogom raspalila među rebra.

U sobu su odjednom nahrupila petorica muškaraca. U rukama su držali revolvere i puške, očito pripravnici da se suprotstave svakom neprijatelju. Kad su spazili nepomično del Reyevo tijelo, pomislili su da im je gazda mrtav. U njima je proključala krv i željeli su ga što prije osvetiti.

A onda su ugledali Rasteyja i

Jenkinsa koji su još u rukama držali uperene revolvare.

— Prokleti izdajice, došli ste na prevaru ubiti jadnog senjora del Reya. Skupo ćete mi platiti zbog toga! — glasom punim mržnje zaprijetio je jedan od vakerosa.

— Smiri se, José, ovi ljudi su se samo branili — rekla je žena glasom koji je još podrhtavao od bijesa.

Vakerosi su je iznenađeno pogledali kao da ne vjeruju svojim ušima. Pomislili su da je od silne žalosti poludjela, pa i ne zna što govori. No, tada je hrabri don Juan del Rey zaječao i opet se usudio pomaknuti. Kad je shvatio da su pristigli njegovi ljudi, na njegovu se licu odigrala fantastična promjena. S nje ga je nestalo straha i on je ponovo postao onaj isti uobraženi veleposjednik.

— Maria ima pravo, ona dvojica su ih prva napala — rekao je i pokazao beživotno tijelo kauboja. Uzdahnuo je i dodao:

— Prava šteta, jer smo baš počeli dobro surađivati.

»Znači, taj pokvarenjak je ipak umiješan u sve to«, pomislio je Rastey.

— No, dobro, još ništa nije izgubljeno. Uvjeren sam da ćete ubrzo naći nove, još bolje suradnike — Jenkins ga je pokušao oraspoložiti.

Nasmiješio se bezazleno i spremio revolver u korice. Nakon kraćeg oklijevanja to je učinio i Rastey.

— Vas je zacijelo poslao El general? — zapitao ih je don Juan pošto su vakerosi otišli. — Tebe sam već prije vidio — obratio se Jenkinsu, a onda se znatiželjno zapiljio u Rasteyja.

— A ti si vjerojatno tek odnedavno u družini — dodao je.

— Moglo bi se tako nekako reći — neodređeno je promrm-ljao Rastey.

Zemljoposjednik je shvatio da mu nije previše stalo do razgovora. Budući da nije želio izazivati nove nepotrebne nespornazume, prijetvorno ljubazno se nasmiješio.

— Možete biti zadovoljni, jer sam pripremio ono što je El generalu potrebno — rekao je.

— To je ionako sastavni dio ugovora. Mi vama stoku, vi nama lov — mrzovoljno je rekao Jenkins.

Nije se ni trudio da prikrije netrpeljivost koju je sve više osjećao prema licemjernom vlasniku hacijende.

— Zaboga, tiše, mogao bi nas netko čuti — preplašeno je prošaptao don Juan i pogledao prema otvorenim vratima. Brzo im je prišao i provjerio da li se netko nalazi u predsoblju.

Kad je ustanovio da nitko nije mogao čuti njihov razgovor, malo mu je odlanulo, no ipak je smatrao da mu je dužnost upozoriti desperadose da o nekim stvarima ne mogu tako otvoreno razgovarati.

— El general mi je osobno obećao da nikome neće otkriti iz kojih izvora dobivam stoku.

— Ne morate strepiti zbog toga, jer mi smo upoznati sa svime. Ja sam jedan od dvojice vođinih pomoćnika — ponosno je izjavio Jenkins.

— Utoliko bolje. Nadam se da je i drugi senjor također osoba povjerenja?

— Možete biti sigurni u to — iskesio se Rastey tako da se rančer prestrašeno trgnuo.

– Već je prilično kasno. Zašto da sutra ne sredimo poslove, a vi biste se mogli u međuvremenu odmoriti. Uvjeran sam da vam je nakon dugog puta odmor više nego potreban.

– Posao je ipak na prvom mjestu, a sve drugo može pričekati – prijeteći je zarežao Jenkins.

– U redu, u redu, bit će kako želite, prijatelji. Ionako mi je svejedno kad ćemo obaviti isplatu.

– Što prije, to bolje, senjor – podsjetio ga je bandit.

Donu Juanu nije to trebalo još jednom ponoviti. Uz ispriku da će se brzo vratiti žurno je nestao, pa su Rastey i Jenkins ponovo ostali sami.

– Čini se da si se gadno zamjerio onim momcima. Reklo bi se da su se nadali da će prije ugledati crnog vruga nego tebe – primijetio je Jenkins i zamišljeno dodao: – U svakom slučaju, nisu se nadali da će te ovdje naći, to se vrlo lako moglo pročitati na njihovim licima.

– Za to nešto mijenja na stvari, Lene? Sad je ionako prekasno plakati nad prolivenim mlijekom – nastojao ga je smiriti Rastey.

– Uvjeran sam da nešto skrivaš od mene. Zacijelo ću jednog dana otkriti o čemu je riječ, no, nadam se da na to neću morati dugo čekati.

– O tome sam već u nekoliko navrata htio s tobom otvoreno porazgovarati, samo za to nismo imali priliku. Sad je napokon došlo vrijeme da ti otkrijem istinu – uzdahnio je Rastey.

Jenkins se nije ni pomaknuo. Očekivao je da će taj šutljivi

stranac jednog dana prirediti neko iznenađenje.

– Kad smo se prvi put sreli, ja sam se nalazio u potrazi za ukradenom stokom s ranča na kojemu sam radio. Usput sam se svakako želio osvetiti napadačima, jer sam i sâm gotovo nastradao u napadu. Znao sam da su ljudi s hacijende 'Rio Grande' u sve to umiješani, samo nisam točno znao koliki je njihov udio u kradi stoke. Kad si me pozvao da ti se pridružim na putu u 'La Palomu', pomislio sam da je to idealna prilika da saznam ono što me je zanimalo, jer mi je jedan vakero s hacijende dona Juana rekao da ste vi otjerali stoku.

– Pa blizu si istine, momče – nasmijuljio se Jenkins. U očima mu se upalila prijeteća iskra. – Mi smo odista za del Reya ponekad izveli poneki takav poslić. Iako ja osobno nisam sudjelovao ni u jednom od takvih napada, uvjeran sam da su to izveli naši momci. Da li nam se možda želiš osvetiti, prijatelju?

– Zakleo sam se da se neću smiriti dok ne vratim ukradenu stoku – odlučno je rekao Rastey.

– Baš me zanima na koji ćeš to način izvesti – bahato se nasmijao Jenkins. – ti si sâm, a nas ima više od stotine. Osim toga, ta goveda su vjerojatno već u vladinim oborima.

– U vladinim oborima? – Rastey je iznenađeno ponovio njegove riječi. – Ne misliš valjda reći da stoka nije ni izlazila s teritorija Sjedinjenih Država?

– Vidim da ništa ne shvaćaš – uzdahnio je bandit kao da se dosađuje. – Mislio sam na

obore meksičke vlade, ili točnije meksičke vojske.

— Kako? — Rastey se nije mogao načuditi.

— Vrlo jednostavno. Mi smo stoku dotjerali ovamo, a čestiti don Juan ju je odmah otpremio meksičkoj vojsci, s kojom je imao sklopljeni sporazum o dugoročnoj opskrbi mesom. Na taj smo način svi bili zadovoljni. Nama je to odgovaralo jer se nismo morali mučiti kako da prodamo stoku, don Juan je imao osiguranu redovnu opskrbu, a meksički vojnici su bili zadovoljni jer se broj posnih dana smanjio. I sad si se morao ti umiješati, s najboljom namjerom da sve to upropastiš.

— Zaboravio si jednu sitnicu, Lene.

— Na što to? — upitao je Jenkins.

— Da je, na nesreću, postojao čovjek kojemu ste s pašnjaka otjerali stoku — upozorio ga je Rastey.

— Ma tko bi svima mogao udovoljiti? Takva se osoba još nije rodila — nacerio se bandit.

— Moja je nesreća što radim upravo za jednog od tih ljudi. Zbog toga ne mogu mirno preći preko svega toga, Lene.

Jenkins je naglo trgnuo revolver i uperio ga u Rasteyja.

— Idi do vraga, Carvere. Kad si mi spasio život, rekao sam ti da ću ti se jednom odužiti. To sam učinio kad sam onesposobio jednog od one dvojice koji su te napali i time su se naši računi poravnali. Kad te drugi put sretnem, neću prema tebi biti tako milostiv — prijeteći je procijedio Jenkins.

Rastey se trgnuo jer tako nešto nije očekivao.

— U redu, Lene. Vodit ću računa o tome — jedva čujno je prošaptao.

U sobu je usao vlasnik hacjende i iznenađeno pogledao oružje u Jenkinsovoj ruci.

— Što sad ovo treba da znači? — upitao je.

— Ništa osobito, tek malo prijateljsko uvjeravanje. Moj prijatelj je u posljednje vrijeme postao zaboravan, pa sam ga morao podsjetiti da mora hitno otići.

— Prilično neobičan način uvjeravanja — promrmljao je don Juan, no nije se želio miješati.

Rastey je ljuuto pogledao bandita, a zatim izišao iz sobe. Na verandi se gotovo sudačio s lijepom ženom dona Juana.

— Zar već odlazite? — razočarano ga je upitala.

On je samo kimnuo glavom, jer nije bio raspoložen za razgovor.

— Znači da opet nećete ispuniti obećanje koje ste mi posljednji put dali?

— Kad sam se uvjerio kako hrabrog muža imate, shvatio sam da kod vas nemam nikakva izgleda. Na kraju, zar ja nisam samo običan blagoglagoljivi gringo, senjora? — nasmijeo se Rastey, pa izišao i uzjahao konja.

XV

— Valjda ja znam najbolje što je za tebe dobro a što nije! Ne misliš valjda da ti u životu želim neko zlo?! — povišenim je tonom George Rendall uvjeravao svoju kćer.

Daphne nije rekla ništa, samo je pokunjeno prignula glavu. Shvatila je da od oca ne mo-

že očekivati podršku. A onda je na svoje veliko iznenađenje začula majčin tihi glas:

– Možda bismo ipak još neko vrijeme trebali pričekati, George. Sve to mi se nimalo ne sviđa. Nisam baš sigurna da će se naša Daphne usrećiti pored toga gotovana, a njezina sreća nam je ipak najvažnija.

– Ti se u ovo ne miješaj, Sarah. Zar ne vidiš da je to jedino rješenje koje nam je preostalo?!

– gotovo je zaurao rančer.

Njegova žena je shvatila da on galamom zapravo prikriva svoju nesigurnost, no njezin patrijarhalni odgoj nije joj dopuštao da se otvoreno suprotstavi muževljevu mišljenju i odluci.

– Kako mi tako nešto možeš učiniti, oče? Zar zbilja ne shvaćaš da se ni po koju cijenu ne želim udati za Davida Hansema? – oči su joj bile pune suza kad je drhtavim glasom prošaptala.

– Učinit ćeš onako kako sam ti rekao – odlučno je rekao Rendall. – Uvjeran sam da ćeš s vremenom zavoljeti svog muža.

– Radije ću odabrati smrt nego da ga moram podnositi! – povikala je djevojka.

– Kako možeš biti tako sebična, Daphne? Cijeli život sam uložio da nešto napravim od ovog ranča, a ti to sad želiš uništiti svojim nesmotrenim ponašanjem.

Ona to više nije mogla izdržati. Ustala je iz naslonjača u kojemu je sjedila i izjurila iz sobe. Projurila je kroz prostrano predvorje i istrčala iz kuće. Još je neko vrijeme kao mahnita nastavila trčati, a onda je ostala bez daha i srušila se kraj klupe

koja je bila njezino omiljeno mjesto za odmor. Zarila je lice u ruke i glasno zaplakala.

Odjednom joj se učinilo da ju je netko zazvao. Trgla se i pogledala oko sebe, ali osim tame koja ju je okruživala ništa drugo nije vidjela.

A tada je opet začula isti glas.

– Daphne – prošaptao je neki muškarac.

Glas joj se učinio poznatim.

Ne, to ne može biti istina, pomislila je, a onda je iz tame pred nju izronio neki lik.

– Rastey! – povikala je ne vjerujući vlastitim očima.

– Daphne, najdraža moja – prošaptao je mladić i strastveno ju zagrlio.

Potražio je njezine usne, no ona ga je bijesno odgurnula.

– Zar me ne voliš više, draga? – upitao ju je.

– Kako se samo usuđuješ tako nešto pitati nakon svih onih gadosti koje si mi učinio? – ljutito je odbrusila.

– Nisi valjda i ti povjerovala u te izmišljotine? – prošaptao je slomljeno.

– Isprva sam mislila da ti tako nešto ne bi mogao učiniti, no, na žalost, prekasno sam shvatila kakav si ti zapravo gad – prezirno je procijedila.

– Kunem se da ništa od onoga što si o meni čula nije istina – pokušao ju je uvjeriti.

– Da, da, pričaj mi još malo o tome, možda ću ti na kraju i povjerovati. Kad se samo sjetim kakva sam bila glupača, dođe mi da poludim od muke.

– Zar misliš da sam ja...? – započeo je, no ona mu nije dopustila da dovrši rečenicu. Bijesno je zafrktala i podsmjehnula se, pa nastavila:

– »... mogao ukrasti stoku s ranča tvogega oca i usput ubiti momka s kojim sam do jučer dijelio dobro i zlo«. Ne, Rastey više me ničim ne možeš uvjeriti da to zbilja nisi učinio. A tko uopće kaže da sam se skrivao?

– povrijeđeno je promrmljao.

– Kamo si se odna izgubio?

– upitala je.

Vjerojatno ni sama nije bila svjesna da joj se u glasu osjećala prikrivena nada da će on ipak naći neko opravdanje za svoj iznenadni nestanak. I Rastey je to naslutio i u njemu se ponovo probudila nada.

– Pokušao sam uhvatiti kradljivce i tvom ocu vratiti ukradenu stoku.

– No, to ti svakako nije pošlo za rukom, premda si se strašno trudio – podsmješljivo je primijetila.

– Na žalost, moglo bi se tako reći – potišteno je priznao.

– Pričaj ti to nekon drugom a ne meni, jer ti više ne vjerujem ni riječi.

– Ako je to odista tako, onda više nema ni najmanjeg razloga da se nastavim boriti – ogorčeno je rekao.

– Vjerujem da će te utješiti spoznaja da si ipak bogatiji za dvije tisuće goveda – djevojka je ironično primijetila.

– Dovraga, o čemu ti to pričaš, Daphne? – iskreno se začudio. – Koliko mi je poznato, one noći su razbojnici otjerali oko pet stotina grla.

– Poslije si im pomogao da taj broj uvećaju.

– Zar je bilo ukradeno još stoke? – iznenadio se Rastey, no ona se nije ni potrudila da mu odgovori.

– Ako je tako, to je moglo biti

samo maslo onoga prokletnika...

– Na koga sad to želiš prebaciti svoje grijehe? – Daphne nije mogla da ne upita. – Doista si pokvaren, Rastey. Zar misliš da sam toliko naivna da ću ti povjerovati? Baš me zanima koga si sad pronašao kao glavnoga krivca.

– Moraš mi vjerovati, Daphne, da nisam kriv. Znam da je zamnom raspisana potjernica, no kunem ti se da s tim nemam veze – rekao je preklinjućim glasom.

– Još mi nisi odgovorio tko je po tvome glavni krivac.

– Gary Thompson.

– Pa ti si pokvareniji nego što sam mogla zamisliti. Optužuješ čovjeka koji bi dao i posljednju kap krvi za naš ranč.

On je potišteno prignuo glavu i više za sebe je promrmljao:

– Sad mi je jasno da mi ni ti ne vjeruješ. Vjerojatno mi nikada i nisi vjerovala.

Daphne je ipak čula njegove riječi. Iznenada joj se sažalio. Prišla mu je i nježno ga pomilovala.

– I sâm znaš da to nije točno. Htjela bih povjerovati da je točno što tvrdiš više nego išta na svijetu, ali razum mi govori da to ne može biti istina.

– Kunem ti se svime što mi je sveto da je istina sve što sam ti rekao. Thompsona i Sonnodyja sam pronašao na hacijendi s druge strane granice. Čini se da su upravo vlasniku hacijende prodavali ukradenu stoku, a Meksikanac ju je dalje preprodavao vojsci.

– Kad bi samo mogao dokazati da je to točno, bila bih više nego sretna.

— Kad su me ugledali na toj hacijendi, Thompson i Sonnody su ostali iznenađeni, jer su vjerovali da sam mrtav. Kad su se našli, obojica su potegnula oružje da me srede, no, na svu sreću, to im ipak nije pošlo za rukom.

— Hoćeš reći da si ih ti ubio?
— upitala je ona.

— Samo Sonnodyja, a Thompson je uspio pobjeći — nezadovoljno je uzdahnuo, a zatim ju je pogledao pun nade.

— Da li mi sad vjeruješ, Daphne?

— U dubini duše nikad ti nisam ni prestajala vjerovati. Osjećala sam da ti nisi u stanju tako nešto učiniti. — Pognula je glavu i tihim glasom dodala: — No, to sad ionako nije važno, jer je za sve prekasno.

— Kako to možeš tvrditi, pa život je pred nama, draga!

ponovo ju je obujmio i obasuo je poljupcima. Ona ga je blago odgurnula i prošaptala:

— Ipak je za sve prekasno, Rastey. Idući mjesec se udajem.

On ju je zaprepašteno pogledao.

— To ne može biti istina — očajnički je rekao.

— Ipak je istina, Rastey. Otac je tako odlučio, a protiv njegove volje ne mogu ništa učiniti — dodala je slomljenim glasom.

— Tko je taj sretnik? — upitao je, iako je naslućivao odgovor.

— David Hansen — tiho je rekla.

— Znači, ipak je na kraju stigao što je htio.

Prije bi se to moglo reći za njegovog taticu. Mom ocu se to učinilo jedinim rješenjem da se

izvuče iz svih teškoća u koje je u posljednje vrijeme upao.

— Pa čak i na račun svoje jedinice — podrugljivo je primijetio Rastey. Odjednom mu je neobična mogućnost pala na um i on je upitao:

— Reci mi koliko je stoke otjerano s Hansenovih pašnjaka?

— Koliko mi je poznato, njemu ne nedostaje nijedno grlo. Nije li to sve pomalo čudno, Rastey?

— I više nego čudno, ali te sumnje se moraju i dokazati. Možda bi bilo najbolje da o svemu porazgovaram s tvojim ocem.

— To ne dolazi u obzir. Pucao bi čim bi te ugledao. Valjda ti je poznato da je i on na tvoju glavu raspisao ucjenu?

— Da, čuo sam nešto o tome — ogorčeno je odgovorio Rastey, a zatim se nasmiješio i dodao: — Svejedno mi se čini da se isplati riskirati. Pokušat ću s njim razgovarati, pa makar moram staviti na kocku vlastiti život.

XVI

George Rendall je čuo kako se vrata njegove radne sobe otvaraju, ali nije podigao glavu već je i dalje buljio u papire pred sobom. Daphne se nakašljala i on je rekao i ne okrećući se:

— Vjerujem da si se malo rashladila i da si napokon shvatila da me moraš poslušati. Na kraju, ja ti želim samo najbolje u životu.

— Da, oče — tihim je glasom rekla djevojka.

Nešto u njezinu glasu mu je zazvučilo čudno i on je digao glavu od računa i okrenuo se.

Zinuo je od čuda kad je kraj djevojke ugledao Rasteyja Carvera. Posegnuo je za revolverom i tek tad se sjetio da je remen s koricama u kojima se nalazio njegov »Smith and Wesson« objesio o klin iznad ulaznih vrata u sobu.

– Tako nešto neće vam trebati, gazda, jer vam od mene ne prijeti nikakav opasnost – mirnim je glasom rekao Rasteyu.

– Kako si se samo usudio...?

– zaškripio je zubima rančer, a onda se okomio na svoju kćer.

– Što, do vraga, radiš u društvu ovog razbojnika, Daphne?

– Rastey bi ti želio objasniti neke stvari, tata.

– Nema on meni što objašnjavati, osim gdje se nalazi moja stoka! – planuo je Rendall.

– O tome je baš i riječ. Rastey tvrdi da nije umiješan u krađu naše stoke.

– On tvrdi! Još ima hrabrosti tako nešto tvrditi! Pa u posljednjih mjesec dana on i njegovi prijatelji otjerali su me na prosjački štap! – urlao je Rendall ispunjen pravednim gnjevom. Pokušao je ustati sa stolice, ali se bespomoćno srušio natrag.

– Vidim da te je potpuno zaludio, dijete, no meni neće tako lako podvaliti – dodao je slabim glasom. Uzdahnuo je i rekao: – Kad je već tu, čini mi se da ga moram saslušati, a ti, kćeri moja, idi u svoju sobu. Tebe se sve to ionako ne tiče.

Ona se htjela usprotiviti, ali se tada u razgovor ponovo umiješao Rastey.

– Bit će najbolje da učiniš kao što ti je otac rekao – obra-

tio joj se odlučnim glasom.

– Dobro, učinit ću kako želite. Nadam se da se nećete poklati kad ostanete sami – bijesno je zafrktala i izjurila iz sobe.

Rendall je drhtavim rukama smotao cigaretu i pripalio je, a onda je neprijateljski pogledao Rasteyja.

– Da čujem što mi tako važno imaš reći, Carvere.

Rastey je uzdahnuo, jer nije znao otkud da počne. Osjećao je da je stari rančer prema njemu neprijateljski raspoložen i da mu neće povjerovati nijedne riječi. No, ipak je odlučio da ga pokuša uvjeriti s koje strane mu prijeti opasnost.

– Saznao sam gdje je završio dio vaše stoke, a po svemu sudeći i ostala ukradena grla su otišla onamo.

– A kamo to? – znatiželjno je upitao rančer.

– Prodana je meksičkoj vojsci.

– I to mi je neka utjeha – nacerio se Rendall, iako mu nimalo nije bilo do šale. – Nemoj mi samo reći da bih se morao požaliti vladi u Washingtonu. Možda to postane povod za novi američko – meksički rat.

– Tako daleko nisam išao. Htio sam vam samo otkriti tko to prodaje vašu stoku meksičkoj vojsci.

– Reci mi da ne umrem neobaviješten.

– Juan del Rey, vlasnik haciende 'Rio Grande', koja se nalazi blizu meksičke granice.

– Da je to čak i točno, vjerojatno taj gospodin nije izravno uključen u krađu stoke – odbrusio je Rendall, kojega je cijeli taj razgovor počeo umarati.

— Svakako da nije, jer sve prljave poslove za njega obavljaju drugi ljudi.

— Da čujem njihova imena — nervozno je zarežao rančer.

— Pa još nisam sve saznao, ali zasad vam mogu reći samo jedno. — Na trenutak je zastao, a onda je rekao: — Gary Thompson.

— Što ti još neće pasti na um, ti prokleti izdajniče!? Da bi prikrrio svoju prljavu rabotu, želiš baciti ljagu na mog predradnika. Pa on čini sve što je u njegovoj moći da onemogućí kradljivce da me i dalje nesmetano potkradaju.

— Svakako, samo zbog toga je i otišao u del Rey — gorko se nasmijao Rastey.

— Što želiš time reći? — nesigurnim glasom upitao je Rendall, odjednom izgubivši sigurnost.

— Samo to da sam ga sreo na hacijendi tog prevaranta, kamo je vjerojatno stigao da bi ugovorio prodaju nove ukradene stoke.

— Kad si ga vidio? — prošaptao je Rendall. Lice mu je bilo blijedo kao kreda.

— Prije tri dana. U obračunu je ranjen i nekamo je žurno odjahao. Ne bih se čudio da je potražio sklonište na Hansenu ranču.

— Što želiš time reći, bijedni lažljivče?! — zagrmio je Rendall.

— Ništa osobito, samo ono što je već vama palo na um. — mirno je odgovorio Rastey. — I vi ste se već zacijelo zapitali kako to da vašem susjedu nije ukradeno ni jedno grlo.

Rendall se zagrcnuo.

— Zar misliš da je Hansen

umiješan u sve to? — upitao je u jednom dahu.

— Takva je pretpostavka sasvim logična. Poznato je da ste vas dvojica dugogodišnji rivali, a Hansen je poznat po tome da ne bira sredstva. Prema tome, tako nešto se moglo i očekivati.

Crv sumnje, koji je već dugo rovao po Rendallovu mozgu, sad se opet probudio, no rančer nije do kraja izgubio prisebnost duha.

— To ćeš morati i dokazati, Carvere — suho je rekao.

* * *

Rastey nije morao dugo čekati da dokaže da su njegove sumnje opravdane. Već drugog jutra na ranč „Slomljena strijela“ dojahao je Hanson s desetak svojih momaka. Zaustavio se pred kućom u kojoj je stanovao Rendall i sjahao. Žurnim koracima uputio se k verandi, a zatim ušao u kuću.

Rendallovi su upravo doručkovali kad se pred njima pojavio nezvani gost.

— Što sve ovo treba da znači? — začuđeno je upitao George Rendall.

Umjesto bilo kakvog pozdrava Hansen je zarežao:

— Čuo sam da se, na tvom ranču skriva Rastey Carver, George.

— Kakve to veze ima s tobom? — neprijateljski se naruğušio Rendall, kojemu se nije nimalo svidio iznenadni posjet. — Koliko je poznato, tebi s pašnjaka nije nestalo nijedno govedo.

Rendallova jetka primjedba samo je još više povećala Hansenu srdžbu.

— Ako se to dosad nije dogo-

dilo, ne znači da se neće ubuduće. Vjerojatno ti je dobro poznata izreka da je bolje spriječiti nego liječiti.

— I sad ti pušeš i na hladno?

— nasmijao se Rendall.

— Možeš to tako nazvati, ali ne želim da mi se dogodi ono što se tebi dogodilo. Zbog toga bi bilo najbolje da mi odmah otkriješ gdje se skriva Rastey Carver.

— Kad bih to i znao, ne bih ti rekao. Stekao sam dojam da smo momka nedužnog optužili.

— Vidim da te je vrijeme pregazilo pa više ne znaš što govoriš. Kako ti tako nešto uopće može pasti na um, kad je svima poznato da je Carver umiješan u krađu tvoje stoke. Nisi ni znao da si u njedrima grijao guju, a ti ga još braniš.

— Idi do vraga, Hansene. Ako misliš da ćeš me prevariti sa svojim slatkim riječima, ljuto si se prevario. Rastey je odista ovdje bio sinoć i on mi je otvorio oči. Tek tad sam shvatio s koje strane puše vjetar.

— Vidim ja da ti ništa ne shvaćaš, zbog toga je najbolje da šerif Mangrale preuzme cijelu stvar u svoje ruke.

Možeš činiti što hoćeš, ali ne dopuštam da mi se po ranču motaju razni sumnjivi tipovi! — planuo je Rendall.

— Ako ste s tom vašom primjedbom mislili na mene, Rendalle, onda ste zakasnili — rančer je začuo nečiji glas s praga ulaznih vrata.

Trgnuo se i ugledao šerifa Raula Mongralea. On je već gotovo deset godina bio okružni šerif, i to ponajviše zahvaljujući svojoj prepredenosti i lukavosti

kojom se obilno služio u ostvarivanju svojih ciljeva. Pričalo se da je potkupio najvažnije političare u Austinu,* tako da uopće ne dolazi u pitanje da će na šerifskom položaju ostati i sljedeći mandat, iako su, doduše, te glasine bile neprovjerene. No, gdje ima dima ima i vatre, a oko Mongralea je ionako bilo previše dima.

Šerif je pobjedonosno mahao nekim papirom. Nasmijuljio se i dodao:

— Ovo je sučev nalog za pretres vašeg ranča.

Na Rendallovo veliko iznenađenje u razgovor se iznenada umiješao Hansen.

— Smatram da tako nešto neće biti potrebno, Raule. Dovoljna nam je Georgeova riječ da se odmetnik od zakona ne nalazi na njegovu posjedu.

Šerif se trgnuo, ali očito nije želio učiniti ništa što Hansenu ne bi bilo po volji.

— Kako želite — mrzovoljno je promrmljao.

— Mi ćemo ionako ubrzo postati vrlo bliski članovi obitelji, pa ne bi imalo smisla da pokvarimo tako skladan odnos — Hansen je zastao i lukavo se nasmijao, a onda je iznenada upitao: — Što misliš kamo je mogao otići taj Carver, George?

— Ne znam i nije me briga. Jedino mi je važno da mene i moju stoku ostavi na miru — srdito je zabrundao Rendall.

XVII

Najbolje je da se što prije izgubiš s mog imanja. Ionako si mi već zadao priličnih glavobolja — ljutito je rekao Rendall.

Rastey se snuždio i promrmljao:

– U redu, kao želite, gazda.
– Više ti nisam gazda i to bi već jednom mogao zapamtiti. Budi sretan što te nisam ubio odmah čim sam te ugledao. Ni meni samom nije jasno zbog čega to nisam učinio.

– Samo zbog toga što znate da nisam umiješan u krađu stoke – sigurnim je glasom rekao Rastey.

– Možda to odista nisi, što tvrdiš, ali i bez tebe ionako imam previše problema. Zastao je i zapiljio se u kauboja. – Zar misliš da mi nisu jasne tvoje namjere? Namjerno si zaludio moju kćer da se dočepaš mog imanja i tako se bez muke obogatiš.

– Pa sad... to i nije neko osobito bogatstvo, a Daphne mi je još draga i nisam odustao od namjere da se vjenčamo – odbrusio je Rastey. Mislio je pri tom kako se, otkako su učestale krađe stoke, Rendallovo bogatstvo osjetno smanjilo.

– Dok sam živ, tako nešto neću dopustiti. Prije ću dopustiti da... – započeo je rančer, ali je naglo zastao jer je u sobu banuo jedan od Rendallovih kauboja.

– Kako se usuđuješ...? – ljutito je zagalamio Rendall, ali ga je momak prekinuo.

– Oteli su Daphne, gazda – zadihano je rekao pokušavajući doći do daha.

Rendall je zateturao nekoliko koraka unazad i bio bi pao da se iza njega nije nalazio stolac. Ovako se srušio na nj uzaludno pokušavajući opet ustati. Na kraju je shvatio da je preslab za to. Umirio se i prošaptao:

– O čemu ti to pričaš, Mike?

– Daphne je prije pola sata

izjahala, kao što to čini svakog jutra. Bill Gillman i ja bili smo kod stoke i cijelo vrijeme smo ju promatrali. Odjednom je iz grmlja izjurio David Hansen sa još dvojicom svojih ljudi. Udaljenost je bila prevelika pa nismo mogli čuti o čemu razgovaraju, ali kretnjama ruku odmah smo shvatili da se žestoko prepiru – počeo je objašnjavati kauboj, ali ga je rančer nervozno prekinuo:

– Zaboga, predi na stvar, Mike. Što se dogodilo?

– Pa to sam upravo namjeravao reći – mrzovoljno je procijedio Mike, te dodao: – Daphne... ovaj gospodica Rendall je namjeravala okrenuti konja i po svemu sudeći odjahati, ali joj to Hansen nije dopustio. Zgrabio je uzde i pojurio. Za njima su odmah krenuli i njegovi ljudi. Gospodica Rendall se opirala, ali ništa nije mogla učiniti.

– A vi ste sve to promatrali skrštenih ruku?! – ogorčeno je povikao Rastey.

– Dobro nas poznaš i znaš da tako nešto ne bismo učinili. Osim toga, što ti...? – zarežao je Mike, ali nije uspio dovršiti pitanje jer ga je Rendall ljutito prekinuo.

– Prestanite se svađati. Oteli su mi kćer, a vi se tu prepirete kao dva pjetlića. – Što se dalje dogodilo, Mike?

Kauboj je nezadovoljno uzdahnuo i promrmljao:

– Na žalost, ništa važno. Bill i ja smo pojurili za otmičarima, ali udaljenost je bila prevelika i oni su nam se uskoro izgubili iz vida. Kad smo stigli do Hansenova ranča, odustali smo do potjere, jer smo pomislili da još možemo naići na zasjedu.

— Znači da se Daphne još nalazi u njihovim rukama? — slomljenim glasom upitao je rančer.

— Na žalost, da, gazda — potišteno je priznao Mike.

— Što još čekate? Ako je vama svejedno, meni nije, pa ću je sâm izbaviti — odlučnim glasom rekao je Rastey.

— Nećeš ti nikog izbaviti. Već si ionako zakuhao gadnu juhu, koju sad ja moram jesti. Pričekat ćeš ovdje dok se ja ne vratim, ili još bolje, bit će najbolje da u međuvremenu odeš do vraga, da te moje oči više nikad ne vide.

U Rasteyju je sve zakuhalo, ali je zaključio da je bolje mirno razgovarati s rančerom, jer se na kraju radilo o njegovoj i Daphninoj sudbini. Zbog toga je samo rekao:

— Ne možete sami otići u to osinje gnijezdo. Ti gadovi su pripravnici na sve, i tko zna što su vam u stanju učiniti.

— Ne moraš brinuti za mene. Sa sobom ću povesti sve svoje momke.

— Rastey je shvatio da nema smisla da se i dalje prepire s tvrdoglavim starcem, jer će on ionako učiniti što je zamislio.

* * *

Skupina od osam konjanika zaustavila se dvadesetak metara ispred zgrada za stanovanje na Hansenovu ranču. To su zapravo bile jedna katnica, u kojoj je živio rančer sa svojom obitelji, a ostale dvije bile su nevelike kolibe, u kojima su stanovali kaubojski i pomoćno osoblje.

Iz skupine jahača izdvojio se

_____ *glavni grad savezne države Texas

George Rendall i pojahao prema katnici. U tom trenutku začula se eksplozija i metak se zario nekoliko centimetara ispred prednjih nogu njegova konja. Životinja se preplašeno propela i zbacila rančera. On je nekoliko trenutaka ostao nepokretno ležati, a zatim se polako uspravo. Ne vjerujući gledao je oko sebe, još ne shvaćajući što se zapravo dogodilo, no tad je odjeknuo i drugi pucanj i metak mu je odnio šešir s glave.

— Što sve ovo treba da znači?! — ljutito je povikao.

Vrata na katnici su se polako otvorila i na njima su se pojavili Harry i David Hanson. Obojica su u ruci držali puške čije su cijevi bile uperene u rančera.

— To bih i ja tebe morao pitati, George — hladno je procijedio Harry Hansen. — Dojahao si na moj ranč s hordom svojih kaubojskih, i sad još tražiš objašnjenje.

Rendall se okrenuo i shvatio da se njegovi ljudi ne usuđuju ni pomaknuti. Odmah mu je postalo jasno zbog čega kad je ugledao petnaestak Hansenovih kaubojskih koji su prijeteći uperili u njih svoje oružje. Među njima se nalazio i Gary Thompson! Desna ruka bila mu je povezana, ali je u lijevoj držao revolver. Rendallu je odmah sve postalo jasno. »Ipak je onaj pjetlić imao pravo«, pomislio je sjetivši se Rasteyjevih riječi. Požalio je što mu nije povjеровao, ali sad je već bilo kasno. Morao je smisliti kako da izvuče svoju jedinicu iz Hansenovih pandži.

— Čuo sam da je tvoj sin oteo Daphne, pa sam došao po nju — rekao je drhtavim glasom.

– Nikog ti nećeš odvesti. Budi sretan što ti je još glava na ramenima – podrugljivo će David Hansen.

– Tebe nitko ništa nije pitao – otac se ljutito obrecnuo na njega, a onda je ponovo pogledao Rendalla. U očima mu se iskrla mržnja.

– Djeca su sama odlučila o svojoj budućnosti i tebi bi bilo najpametnije da se u to ne miješaš. Do vjenčanja će Daphne ostati ovdje.

– Znam da moja kći tako nešto nikad ne bi učinila. Osim toga, ona ne voli toga tvog dripca nego... – započeo je Rendall ali se pravovremeno zaustavio. Nije želio u sve to još umiješati i Rasteyja.

– Pazi što radiš, George. Opomenuo sam te jedanput, a vjerojatno znaš da to nikad dvaput ne činim.

Vlasnik »Slomljene strijele« shvatio je da daljim uvjeravanjem neće ništa postići. Pomisao da pokuša svoju jedinicu osloboditi na silu odmah je odbacio, jer je shvatio da on i njegovi ljudi nemaju nikakva izgleda protiv nadmoćnijeg protivnika.

– Dobio si prvu rundu, Harry, ali nemoj misliti da ću tako lako odustati – bilo je sve što je rekao, a zatim je uzjahao i potjerao konja.

Njegovi ljudi su mu se pridružili i odjahali za njim. Neko vrijeme su šutke jahali, svatko zadubljen u svoje misli. Kauboji su bili potišteni jer im je bilo jasno da je njihovom gazdi učinjena nepravda. Daphne su svi voljeli i zbog toga im je bilo još teže.

Odjednom su se trgnuli kad

su sa svoje lijeve strane začuli topot kopita. Pograbili su oružje da bi se suprotstavili iznenadnoj opasnosti, ali su ga odmah, spustili kad su shvatili da prema njima jaše Rastey. Rančer im je dao znak da se zaustave i oni su poslušno povukli uzde.

– Zadržali su Daphne. Ništa nisam mogao učiniti da je izbavim – potišteno je rekao Rendall.

– Znam, jer sam sve promatrao s proplanka – kimnuo je Rastey i ispitivački pogledao rančera. – Što namjeravate učiniti?

– Sad je već kasno za sve, jer će se uskoro smračiti, ali ću sutra odjahati do San Antonija da obavijestim šerifa o svemu što se ovdje dogodilo.

– Čini mi se da samo gubite vrijeme, jer sumnjam da će vam htjeti pomoći – sumnjičavo je napomenuo Rastey.

– Vidjet ćemo, mladiću. To je jedino što mi je preostalo. Rasteyu se činilo da je starac u nekoliko sati još više ostario.

Prije nego što je dao znak za pokret, Rendall se okrenuo Rasteyju i promrljao:

– Možeš ostati na mom ranču dokle želiš.

XVIII

Daphne je pogledom punim mržnje pogledala čovjeka koji je trebao postati njen muž. On se pretvarao da to ne zapaža, a možda doista i nije bio svjestan njezinih pravih osjećaja.

– Napokon smo zajedno, draga – rekao je smješkajući se.

– Znala sam da si nitkov i podlac, ali ipak nisam vjerovala da se tako nisko možeš spustiti!

– ljutito je prosiktala, no on se nije dao pokolebati.

– Vjerojatno si već čula da cilj opravdava sredstva.

– Jasno mi je da se ti ne bi ustručavao koračati preko leševa nedužnih ljudi samo da postigneš ono što želiš.

– Samo bez lažne patetike, Daphne. Ne možeš se požaliti da s tobom loše postupamo. Dosad ti nije pala vlas s glave.

– Što ne znači da mi se uskoro neće nešto gore dogoditi – bijesno je odbrusila.

David ju je začuđeno pogledao.

– Kako ti tako nešto uopće može pasti na um, draga?

– Ne zovi me tako, jer to ti nikad neću biti. Radije bih umrla nego da pristanem da ti budem ženom.

On se opet nasmijao, doduše ovaj put malo nervozno. Prišao joj je da je zagrlji, no ona je odskočila kao da se boji da će je njegov dodir okužiti.

– Prilično neobično se ponašaš kao buduća mladenka, ali uvjeren sam da je to samo jedan od tvojih hirova i da će te uskoro proći – rekao je nadmenim tonom, što je još više povećalo mržnju koju je prema njemu osjećala.

– Ljuto se varaš ako se nadaš da ću promijeniti mišljenje.

– Postoje pouzdane metode da se smekšaju takve usijane glave. Mladi ždrebac također misli da nikad neće dopustiti da ga zajašu, no vještom jahaču dovoljno je dvadesetak minuta da mu slomi volju. Nešto slično dogodit će se i s tobom.

– Tome se samo možeš nadati. Radije ću odabrati smrt

nego da mi se tako nešto dogodi.

– Prilično hrabra izjava za tako nježno stvorenje – podrugljivo se nacerio, te dodao:

– Utoliko će veći biti moj užitak kad te potpuno slomim.

– Takve riječi ne priliče razgovoru dvoje mladih koji se vole – začuli su nečiji glas i naglo se okrenuli.

Na vratima je stajao Harry Hansen. Iako ni Daphne ni David nisu čuli kad je ušao, činilo se da ih je već neko vrijeme slušao i gledao.

– Ništa strašno, oče, samo početne nesuglasice – vedrim tonom rekao je David, kojemu se iznenada opet vratilo dobro raspoloženje.

– Bilo bi bolje kad biste to izbjegli, djeco. Tako nešto nikad ne vodi ničemu dobrom – zamišljeno ih je upozorio stari Hansen. Činilo se da su mu misli zaokupljene nečim drugim.

– Pa sâm si mi rekao da se ti i majka isto tako niste slagali na početku braka – primijetio je David pomalo pakosno.

Njegov otac se iznenada smrknuo. Iz očiju su mu sjevnule munje. Stisnuo je šake i David se u jednom trenutku pobojao da će ga otac udariti.

No, to nije potrajalo duže od sekundu-dvije, a onda se rančer ponovo opustio.

– Žao mi je, oče – posramljeno je rekao David. – Nisam te želio uvrijediti.

Znao je da je njegov otac na to vrlo osjetljiv. Do njegovih ušiju su doprle priče da se stari Hansen gotovo na silu oženio siromašnom, ali lijepom i ponosnom Grace Parker. Majka mu to nije mogla posvjedočiti, jer je

umrla nedugo pošto ga je rodila.

Očito se povijest ponavlja, zburado je pomislio David.

— Ne bi ti škodilo kad bi malo skratio jezik i pripazio što govoriš. To je vjerojatno osnovni razlog zbog čega se neprestano svađate — predbacio mu je otac.

Vrlo dobro je znao sve mane svog jedinca, ali prema njemu je bio slab pa je olako prelazio preko njih.

— To bi se još nekako dalo prožvakati da posrijedi nisu mnogo dublji razlozi — živnula je Daphne, jer se ponadala da će je možda Harry Hansen na kraju čak i razumjeti. — Više od toga smetaju me neke Davidove karakterne osobine, bolje rečeno njegovi nedostaci.

— Nitko od nas nije savršen. Oboje ste još mladi imate dovoljno vremena da to ispravite. Da sam na vašem mjestu, s ovim iskustvom koje danas imam, znao bih kako se to lako može ispraviti.

— Problem je u nečemu sasvim drugom — uzdahnula je Daphne.

— U čemu to? — zainteresirao se Rančer.

— U nečemu što se ne da izmijeniti — ja ne volim Davida.

— Evo, vidiš, baš kao što sam ti rekao, cijelo vrijeme ponavlja jednu te istu priču. Već mi se popela na vrh glave s tim »Ja te ne volim« — David jedva dočekao da može reći što ga tišti i tako barem malo olakšati dušu. Zaškripio je zubima i dodao:

— Siguran sam da voli onog golju Rasteyja Carvera.

Ispravan zaključak. Prije sam se kolebala, ali sad sam potpu-

no sigurna u to. Za svaki slučaj, da bi to jednom zauvijek zapamtio, ponovit ću ti još jednom: VOLIM RASTEYJA CARVERA! — temperamentno je povikala.

David je problijedio. Zamahnuo je da je udari, ali mu je otac pravovremeno zadržao ruku.

— Time nećeš ništa postići, samo će te još više mrziti.

— A što da onda napravim? Reci mi, molim te, ti, koji sve znaš?! — planuo je David.

Otac ga je bijesno pogledao, ali ništa nije rekao. Okrenuo se prema Daphne i tiho, ali razgovijetno, naglašavajući svaku riječ, rekao:

— Ti, mala divlja vučice, ubrzo ćeš se smekšati, pa ćeš još samo moliti da se što prije udaš za Davida.

— Čini se da ste i vi poludjeli kad vam tako nešto uopće može pasti na um — zaprepašteno je prošaptala Daphne. — Nikad na tako nešto neću pristati.

— O, hoćeš, moja draga, i to prije nego što se nadaš. Potrebno je samo da ti rečem čarobnu riječ — prijeteći je procijedio Harry Hansen.

Nije mogla izdržati a da ga ne upita:

— Da čujemo tu vašu riječ koja će promijeniti moje osjećaje.

— Nisam rekao da će promijeniti tvoje osjećaje, nego tvoje namjere.

Rančer je zastao i pakosno se nasmijuljio. Očito je uživao u nedoumici koju je u njoj izazvao. Napokon joj se potpuno primakao i gotovo joj prošaptao u uho:

— Samo o tvom ponašanju i o tvojim budućim postupcima ovisi sudbina tvoga oca. Ako se

ne budeš poslušno ponašala, George Rendall će završiti šest stopa pod zemljom. Prije toga će otplesati svoj posljednji ples na kraju užeta.

Ona ga je užasnuto pogledala.

– Nećete valjda to učiniti!

– Sigurno da hoću. Ne znam tko me u tome može spriječiti? Sudbina tvog oca u tvojim je rukama, moja draga.

Daphne je osjetila kako se u njoj nešto slomilo. Pokrila je lice rukama i gorko zaplakala.

XIX

Rastey je sjedio na verandi nogu podignutih na ogradu. Kad je ugledao Rendalla, ustao je i krenuo mu u susret. Činilo mu se da se rančer jedva drži na konju. Životinja je također bila umorna i sasvim je polako koračala.

Rastey je prihvatio uzde i pomogao Rendallu da sjaše. Već to što se Rendall vratio sâm dovoljno mu je govorilo da nije uspio ništa obaviti u San Antonio, a snuždeni izraz na njegovu licu to je i potvrđivao. No, za svaki slučaj ga je upitao:

– Što vam je rekao Mongrale, gazda?

– Ne spominji mi toga gada! Hansen ga je zacijelo potkupio i ima ga potpuno u šaci – ogorčeno je odvratio, te dodao: – Tako nešto mogao sam pretpostaviti.

– Još nije sve izgubljeno, gazda – pokušao ga je utješiti Rastey.

– Kako možeš tako nešto uopće tvrditi, kad znaš da je Hansen nadmoćniji od nas? Morao bih angažirati desetak revolveraša da bismo imali ka-

kve-takve izgleda da ga pobijedimo. Dobro znaš da to ne mogu učiniti, jer ih nemam čime platiti.

– Bojim se da vam ni oni ne bi bili dovoljni – Rastey je suzdržano iznio svoje mišljenje.

– Kako to misliš?

– Ovdje su se dogodile neke promjene dok vas nije bilo, gazda – oprezno je započeo, no Rendall ga je odmah upitao:

– O kakvim to promjenama pričaš?

Rastey je pognuo glavu i nelagodno se premjestio s noge na nogu.

– Većina momaka je otišla. Nisu čak htjeli pričekati ni da se vratite i isplatite im plaće. Čini se da im se prokleta žurilo.

– O čemu ti to pričaš?! – zagrmio je Rendall.

– Pa čuli ste, nadam se da vam ne moram ponavljati, gazda.

– Znači, i oni su me napustili? – slomljeno je upitao rančer.

– Da sam na vašem mjestu, ne bih ih zbog toga previše okrivljavao. Oni su samo kauboji, a ne revolveraši. Prije nego što su otišli, rekli su im da ne žele biti uključeni u rat rančera, jer obično kauboji izvuku kraći kraj.

– Znači da smo ostali sami?

– Nije baš tako. Ostali su Mike i još dvojica kauboja, no u svakom slučaju premalo nas je da bismo mogli napasti Hanse-
nov ranč i osloboditi Daphne.

– Jedino mi je preostalo da sam pokušam osloboditi svoju kćer – odlučnim glasom rekao je rančer, iako se u njemu naslućivao očaj.

– To bi bilo ravno samouboj-

stvu. Imam bolju zamisao.

— Što to? — upitao je Rendall, iako nije vjerovao da će mu Rastey reći nešto što i sam ne bi mogao učiniti.

— Otići ću po pojačanje, a zatim pokušati da oslobodim Daphne.

— Zar će ti netko pomoći samo na lijepe oči, Rastey? — izrazio je Rendall, svoju nevjericu, te dodao: — Zar misliš da će netko riskirati život a da za to ne dobije ni centa?

— Prepustite to meni, gazda — sigurnim je glasom rekao kauboj.

— Uzmimo da je to čak i istina: zbog čega se ti u to sve miješaš, kad te se uopće ne tiče?

— Zaboravili ste jednu sitnicu, gazda.

— Što to? — iznenađeno je zinuo rančer jer nije shvaćao što Rastey misli.

— Zaboravili se da ja volim Daphne!

* * *

Rastey je maramom koja mu je bila svezana oko vrata obrišao znoj s čela. Pogledao je ispred sebe, ali osim sivog stijenja ništa drugo nije vidio. Pomalo ga je to sve počelo zabrinjavati, jer je već duboko zašao u planinu, a još nije naišao na desperadose. Pa valjda nema takvu nesreću da su banditi u međuvremenu odlučili promijeniti boravište.

I upravo tada je iza sebe začuo povik:

— Da se nisi pomakao!

Rastey je poslušno podigao ruke u zrak. Okrenuo se tek kad mu je glas to naredio. Deseetak metara iza njega stajala su trojica muškaraca s uperenim

karabinama. Rastey nije mogao a da se ne nasmiješi.

— Što se smiješ, budalo, kao da ne shvaćaš da ćeš se uskoro pridružiti svojim precima?! — podviknuo je jedan od njih očit iznerviran Rasteyjevim hladnokrvnim ponašanjem.

Jedan od druge dvojice nešto mu je brzo rekao na španjolskom što Rastey nije mogao razumjeti, a onda je veselo povikao:

— Vratio si nam se, amigo. Malo je nedostajalo pa da te uc-mekamo!

Rastey je sjahao i požurio prema trojici razbojnika i zagrljio čovjeka koji ga je prepoznao.

— Drago mi je što ponovo možemo zajedno jahati, Panchito.

— Vidim da ne možeš bez nas. Tko jednom okusi ovaj kruh, teško se od njega odvikne — nasmijao se grdosija i srdačno raspalio Rasteyja po ledima, tako da se ovome učinilo kao da ga je netko maljom opalio.

— Da li se El general nalazi u »La Palomi«? — upitao je.

— A gdje bi se drugdje mogao nalaziti? — začudio se desperado.

— Ma tek onako pitam — odgovorio je Rastey nehajno, jer ga je činjenica da će uskoro ugledati vođu bandita malo umirila.

Pancha jeanimalo kamo se Rastey proteklih desetak dana izgubio, no ubrzo je odustao od pitanja kad je shvatio da njegov prijatelj nije raspoložen za razgovor.

Kad su dojahali u 'La Palomu', Rastey je odmah potražio El generala. Nije želio gubiti ni trenutka, jer je svaka minuta bi-

la dragocjena. Pri pomisli da se Daphne nalazi u Hansenovim rukama i da mu je izložena na milost i nemilost, u njemu je sve zakuhalo i bio je pripravan čak i vragu prodati dušu ako bi mu to pomoglo.

Vođu bandita zatekao je u kantini. Bio je okružen gomilom djevojaka, no čim ga je spazio dao im je znak da ga ostave nasamo s došljakom.

— Što bi to trebalo značiti da si se vratio? — upitao je El general. Oči su mu bile tako stisnute da su izgledale kao dvije tanke crte.

Rastey je odlučio da ne okoliša, već da odmah objasni razlog svog povratka u razbojničko gnijezdo.

— Jednom si mi obećao da ćeš ako mi ustreba učiniti sve što možeš za mene. Sad je došlo vrijeme za tako nešto.

Razbojnik je kimnuo i zamišljeno rekao:

— Tako nešto sam i pretpostavljao. Što te muči, amigo?

— Djevojku koju neizmjereno volim zarobljena je na ranču mog neprijatelja.

— Kako se zove taj tvoj neprijatelj?

Rastey se nelagodno promeškoltio, a zatim je tihim glasom rekao:

— David Hansen.

Kao što je i očekivao, vođa bandita se trgnuo, što je samo potvrdilo Rasteyjeve pretpostavke.

— Da to možda nije Harryjev sin?

— Upravo tako — odgovorio je Rastey.

Nastupila je neugodna šutnja. Rasteyju je El generalova reakcija jasno govorila da su

razbojnici povezani s rančerom. To zapravo i nije bilo neko novo otkriće, jer se i prije mogao zakleti da stoka s Rendallova ranča nestaje uz Hansenovu pomoć. Iako vjerojatno njegovi ljudi nisu bili izravno uključeni u krađu, on je razbojnicima davao podatke o jačini straža koje čuvaju stada, pa su desperadosi mogli odabrati taktiku kojom će nadmudriti kauboje. Osim toga, prisutnost Garyja Thompsona na Hansenovu ranču govorila je u prilog tome.

— S njim smo surađivali prije kratkog vremena kad smo u jednoj noći otjerali oko pet stotina grla, pa ovo što od mene tražiš slično rezanje grane na kojoj sjedimo.

— Ta suradnja se i dalje nastavila koliko je meni poznato — jetko je primijetio Rastey.

Razbojnik se iznenađeno trgnuo, prodorno pogledao svog sugovornika i zapitao:

Što si time želio reći?

Rastey ga je začuđeno pogledao, jer je mislio da El general zna na što cilja, no svejedno je objasnio:

— Pa valjda nisi zaboravio da je u nešto više od mjeseca dana s istog ranča otjerano gotovo dvije tisuće grla?

Sad se bandit doista iznenadio.

— Jesi li siguran u to? — upitao je.

— Više nego siguran, jer upravo dolazim s Rendallova ranča, s kojeg je stoka i ukradena.

— Ako je to točno, onda će mi netko gadno platiti što me pokušao prevariti! — zaurlao je El general.

Rastey je pretpostavljao na

koga se odnosi njegova prijetnja.

— Ta dvojica nitkova htjela su me, izbaciti iz igre, jer su pomislili da im više nisam potreban! — bjesnio je razbojnik.

— Dvojica? — iznenađeno je upitao Rastey, a onda se dosjetio. — Vjerojatno misliš na Hansona, oca i sina?

— Ne nego na Harryja Hansena i Juana del Reya.

— Kakve on veze ima sa svim tim, osim što prodaje ukradenu stoku meksičkoj vojsci?

— Zar ne shvaćaš da su moji ljudi otjerali samo pet stotina grla, a ostalih tisuću i petsto ukrala su ona dvojica na svoju ruku i pokušali me izigrati — prosiktao je El general. U njegovim očima plamtio je luđački sjaj.

— I što namjeravaš učiniti?

— zanimalo je Rasteyja.

— Osvetit ću im se! Krvavo ću im se osvetiti!

Rastey je shvatio da je razgovor privremeno završen. Kad god bi El generala spopao napad bijesa, bilo ga je najbolje ostaviti na miru dok se ne »ispuše«. Bio je zadovoljan jer je postigao više nego što se nadao. Razbojnici i njegovi partneri će se zakrviti kao vukovi oko plijena. Ponadao se da će se u sukobu međusobno poubijati.

Kad je izišao iz kuće, gotovo se sudario s Lennartom Jenkinsonom. Bandit ga je iznenađeno pogledao kao da je ugledao duha.

— Zar si ti još živ? — upitao je ne vjerujući vlastitim očima.

— To bih i ja mogao tebe pitati — Rastey mu nije ostao dužan.

— Kako si se usudio opet doći

u 'La Palomu!? Zar si zaboravio da sam te posljednji upozorio da mi više ne izlaziš pred oči?

— Rastey je nedužno uzdahnuo i zakolutao očima.

— Što se tu može, viša sila.

— O kakvoj to višoj sili pričaš? Čudim se što te El general nije zgazio poput zmije, što zapravo i jesi.

— Trenutno je zaokupljen važnijim stvarima od toga, amigo. Ako me saslušаш, nadam se da ćeš shvatiti i poslušati moj savjet.

— A što to? — protiv volje je promumljao Jenkins.

— El general je bijesan kao ris, i da sam na tvom mjestu neko vrijeme mu ne bih izlazio pred oči.

* *

Prema dogovoru s El generalom Rastey jer drugog jutra otišao s »La Palome«. Krenuo je sam da izvidi je li se nešto promijenilo na Hansenovu ranču, a tridesetak momaka pod Jenkinsovim vodstvom moralo mu se poslije pridružiti. El general je na sebe preuzeo da osobno sredi račune s del Reyom. Po prirodi je bio vrlo sujetan i nikome nije opraštao ako ga pokuša prevariti.

Razvoj događaja odvijao se upravo onako kako je odgovaralo Rasteyju. Dobro mu je došlo čak i to što je sâm krenuo u izvidnicu. Usput je namjeravao svratiti na del Rayevu haciendu i u povjerenju mu ispričati o El generalovim namjerama.

Na haciendu je dojahao drugog dana u rane popodnevnate. Bojao se da će u kući zateći samo senjoru del Rey i da će mu ona ponovo dosadivati, no

na njegovu sreću nije bilo tako, jer čim se zaustavio ispred glavne zgrade na hacijendi iz kuće je izišao osobno don Juan.

Kad ga je prepoznao, Meksikanac je ljutito povikao:

– Vjerojatno ste opet došli da unesete nevolje u moj život.

Rastey je mirno sjahao kao da nije čuo primjedbę. Privezao je konja za ogradu, a zatim zakoračio na verandu.

– Kod nas u Texasu je običaj da se gostima poželi dobrodošlica.

– Mi u Meksiku sami biramo koga ćemo pozvati u goste – odbrusio je del Rey.

– Mislio sam da sam na vašem imanju rado viđen gost – nedužno se nasmiješio Rastey.

– Radije bih vidio crnog vruga nego vas. Kladim se da ste opet nešto zakuhali.

– Dobili ste okladu, jer je doista takvo nešto posrijedi, samo što ovaj put nisam osobno uključen.

Meksikanac je paćenički zakolutao očima i prostenjao:

– O čemu je sad riječ?

– Uskoro ćete dobiti posjet, jer ako se ne varam, El general i njegovi momci upravo bi sad morali krenuti.

– Što, do vruga, želite? – trgnuo se veleposjednik.

– Osvetu, don Juane. El general je saznao za vašu mučkanja s meksičkom vojskom, i to mu se nimalo ne sviđa.

Njegova izjava je na Meksikanca djelovala kao da ga je udario grom. Zateturao je i zacijelo bi pao da ga Rastey u posljednji trenutak nije zadržao.

– Samo hrabro, još ništa nije izgubljeno – ohrabrio ga je Rastey.

– Lako se vama šaliti kad nije u pitanju vaša koža, a što ću ja jedan učiniti? – zapomagao je del Ray.

– Vrag nije tako crn kao što izgleda. Uvijek postoji neki način da se spriječi nesreća.

Što da učinim senjor, kad mi ništa pametno ne pada na um?

– zavapio je don Juan kršeći prste.

– Zašto ne pozovete u pomoć svoje prijatelje? – mirno ga je upitao Rastey.

Meksikanac je polako počeo shvaćati. Na licu mu se pojavio osmijeh i on je sretan povikao:

– Kako se samo toga nisam sjetio! Sasvim je prirodno da u ovakvoj situaciji pozovem vojsku u pomoć.

Zastao je i ogledao se da se uvjeri ne sluša li ih netko, a onda je prošaptao:

– Imam nekoliko dobrih prijatelja, koji su visoki oficiri i oni će mi zacijelo pomoći. Uvjeren sam da me neće ostaviti na milost i nemilost onoj krvoločnoj bandi.

Ponovo je zašutio i još tiše dodao, tako da je Rastey morao napeti uši da bi ga čuo.

– Njihovi interesi su također u pitanju.

– Svakako, svakako, ne grizi ruku koja te hrani – nasmijao se Rastey, a zatim je odvezao uzde. Kad je zajahao Meksikanac ga je začuđeno upitao:

– Valjda ne namjeravate odmah otići? Mogli biste kod mene ostati nekoliko dana i malo se odmoriti.

– Hvala na pozivu, amigo, ali čekaju me neodgodivi poslovi.

I ne sačekavši da čuje što mu del Rey još želi reći, Rastey je potjerao konja prema rijeci.

Rio Grande je prešao tek kad se već uveliko smračilo. Nije mu se tako žurilo da ne bi mogao pričekati noć i tako izbjeći mogućnost sudara s graničarima. Posljednji susret još mu je ostao u neugodnom sjećanju a da bi opet riskirao tako nešto.

Jahao je cijelu noć i tek pred zoru stigao do Hansenova imanja. Sakrio se u šumici što se nalazila oko malog proplanka oko kilometar udaljena od zgrada ranča. Znao je da će tamo biti siguran, jer nikome ne bi moglo pasti na um da se on skriva ovdje. Zavukao se u vreću za spavanje i zaspao. No, ipak, za svaki slučaj oružje je ostavio pored uzglavlja da bi ga mogao lakše dohvatiti dođe li do »bliskog susreta« sa stanovnicima ranča.

XXI

Cijeli sljedeći dan pažljivo je promatrao što se događa na ranču, ali osim svakodnevnih uobičajenih aktivnosti ništa sumnjivo nije opazio. Pomislio je da je Harry Hansen previše siguran a da bi mogao pomisliti da mu na njegovom vlastitom imanju prijeti opasnost. No, ipak je shvatio da je lukavi rančer zadužio nekoliko svojih momaka da pripaze kako ih nitko ne bi mogao iznenaditi.

Kad se opet smračilo, tiho se Rastey odšuljao do mjesta na kojemu se morao sastati s Jenkinsom i njegovom skupinom razbojnika. Točno u dogovoreno vrijeme začuo je zavijanje kojota. Prinio je šake ustima i odgovorio na isti način.

Neko vrijeme se ništa nije događalo, a onda je pred sobom začuo neki šum. Izvadio je re-

volver iz korica i povukao kokot.

— Rastey? — začuo je kako ga netko doziva.

Prepoznao je Jenkinsov glas. Otpustio je kokot i prišao Jenkinsu. Ukratko mu je spomenuo mjere sigurnosti koje je Hansen poduzeo na svom ranču, a zatim su se dogovorili da odmah krenu u napad.

Rastey je pretpostavljao da Hansenu nije ni na kraj pameti da bi ga njegovi dojučerašnji saveznici mogli napasti. Stražu je vjerojatno postavio, da ga kojim slučajem Rendall ne bi iznenadio, iako je za to postojala minimalna mogućnost, jer je već zacijelo saznao da je s ranča njegova rivala tišla većina ljudi.

»Siguran sam da sad trijumfiram, jer ga po njegovu mišljenju više ništa ne može spriječiti da postane najveći i najmoćniji rančer sjeverno od Rio Grande«, pomislio je Rastey i promrmljao:

— Varaš se, druškane. Uskoro ćeš shvatiti da se najslade smije onaj tko se posljednji smije.

Jenkins se okrenuo prema njemu i začuđeno ga pogledao.

— Meni si nešto rekao? — upitao ga je.

— Nisam, Lene.

— Kojeg vraga onda mrmljaš?

— Razgovaram s pametnim

— nasmijuljio se Rastey.

Kad je shvatio da bandit nije razumio šalu, kratko mu je objasnio.

— Iz djetinjstva mi je ostao loš običaj da ponekad na glas razmišljam.

Jenkins ga je sumnjičavo po-

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!

»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

gledao, pitajući se da li je s njim sve u redu, no odmah zatim slegnuo je ramenima jer se to njega ionako nije ticalo. Najvažnije mu je bilo da uspije prepad na Hansenov ranč a poslije toga vjerojatno više nikad neće vidjeti toga čudnog Teksašani-
na.

Kad su banditi potpuno okružili zgrade ranča, Jenkins je dao znak za napad. Sa zemlje su se podigle dvije sjene i nečujno se prikrale dvojici stražara koji su veselo čavrljali ne sluteći opasnost.

Jednom od njih se učinilo da je iza sebe začuo neki šum. Naglo se okrenuo, ali već je bilo prekasno. U sljedećem trenutku nož mu je prerezao grlo i on se srušio na zemlju. Drugi kauboj se nije čak ni okrenuo, a već ga je zadesila ista sudbina. Zakrkljao je i beživotno klonuo.

Napadači su bili podijeljeni u dvije skupine. Veća skupina je trebala napasti dvije kolibe u kojima su živjeli kauboji, a manja je bila određena da napadne kuću u kojoj je stanovao vlasnik ranča. Rastey je zamolio Jenkinsa da mu dopusti da se priključi drugoj skupini, na što je ovaj odmah pristao, iako nije shvaćao zbog čega mu je to tako važno.

Čim su odjeknuli pucnjevi, Rastey je utrčao u kuću. Bilo je mračno kao u rogu, no on se nije usuđivao upaliti šibicu da ne bi otkrio svoj položaj. A onda su se iznenada otvorila jedna vrata i on je ugledao Harryja Hansena. Rančer je u jednoj ruci držao revolver, a u drugoj petrolejsku svjetiljku.

Rastey je odmah zapucao, ciljajući s boka. Metak je pogodio

rančera u ruku u kojoj je držao svjetiljku i ona je pala na pod. Staklo se razbilo, i petrolej se razlio po daskama na podu. Buknuo je ogroman plamen i zahvatio Hansenovu odjeću. On je urlao kao da kožu skidaju s njega. Rastey je još jednom naciljao, pa povukao okidač. Ovaj put je za to imao više vremena i metak je pogodio rančera u glavu. Pao je kao pokošen. Plameni su jezici lizali svuda oko njegova tijela.

Uto su se otvorila još jedna vrata i na njima se pojavio Gary Thompson. Odmah mu je postalo jasno što se događa. U zdravoj ruci držao je veliki mornarički kolt iz kojeg je odmah zapucao prema napadačima. Jedan bandit je pao, a ostali su bijesno zapucali prema osamljenom protivniku, ali već je bilo kasno jer je on opet nestao u sobi i za sobom zalupio vratima.

Ne osvrćući se na opasnost, Rastey je pojurio za njim. Otvorio je vrata upravo u trenutku kad je Thompson namjeravao skočiti kroz prozor. Rastey je brzo naciljao i zapucao. Metak je završio u leđima njegova protivnika. Ovaj se trgnuo, a onda se polako okrenuo. Pokušao je podići revolver, ali ga je izdala snaga i srušio se kroz otvoreni prozor.

Rastey je kao izbezumljen izjurio iz prostorije. Jedinu misao koja ga je opsjedala bila je da što prije oslobodi Daphne. Ostali banditi su se u međuvremenu razmiljeli po prizemlju i on je shvatio da Daphne nigdje nema. Obuzeo ga je očaj, a onda je pogledao prema stubama.

»Pa svakako, kako se toga ni-

REDAKCIJA
ROMANA I STRIPOVA
VJESNIKA

LASO

EVA

erotika

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

SIRIUS

MAGAZIN

erotika

Svaki
tjedan

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

Svakog
5. u mjesecu

Izlazi
povremeno

Svaki mjesec

sam prije sjetio«, pomislio je ljutit sâm na sebe, a zatim je potrčao prema stubama koje su već bile zahvaćene plamenom.

Dva Meksikanca su ga htjela zadržati, jer im se to činilo ravno samoubojstvu, no on se otrgao i uletjeo u plamen.

Na njegovu sreću stare daske još nisu počele goriti, pa je tek neznatno opržio kožu. Pred njim su se nalazila jedna vrata i on ih je bez razmišljanja otvorio. Na krevetu je ležala Daphne. Odjeća je s nje bila gotovo potpuno strgnuta i ona je bezuspješno pokušavala sakriti svoju golotinju.

Kraj kreveta je stajao David. Rasteyju je odmah bilo jasno da je zatečen iznenadnim napadom, pa se još nije uspio snaći. Pažljivo je naciljao, no onda se iznenada predomislio. Spustio je revolver i promrmljao:

– Pružit ću ti još jednu priliku, gade, iako je nisi zaslužio.

David je shvatio na što se njegova primjedba odnosi. Na licu mu se pojavio izraz paničnog straha pa je promucuo:

– Molim te, ne pucaj, Rastey.

– Rekao sam da ti pružam priliku da umreš kao čovjek! – zaurao je Rastey sav izvan sebe od bijesa.

Daphne se pridigla i ne vjerujući svojim očima zagledala se u Rasteyja. Kad se malo pribrala, prošaptala je:

– Ne prljaj ruke krvlju tog kojota, nije on toga vrijedan.

– Imaš pravo, Daphne – kratko je rekao Rastey i krenuo prema njoj, što je David samo čekao. Posegnuo je za revolverom, no taj pokret nije promakao djevojci. Stavila je ruku na usta i prestrašeno povikala:

– Pazi, Rastey!

On se naglo okrenuo i još u okretu izvukao revolver. Odjeknuo je pucanj i David je odletio unazad. Rastey je za svaki slučaj opalio još jednom i Davidovo tijelo se potpuno smirilo.

– Napokon smo zajedno – sretno je prošaptala i potrčala Rasteyju u zagrljaj.

On ju je poljubio, a zatim je blago odgurnuo. U njezinim očima pročitao je čuđenje.

– Imat ćemo vremena za to do kraja života. Sad nam gori pod petama, i to u doslovnom smislu te riječi.

XXII

– Sve je dobro što se dobro svrši – blaženim je glasom rekla Sarah.

Njezin muž ju je prijekorno pogledao.

– Lako se moglo dogoditi da sve ne svrši baš tako sretno – napomenuo je.

Ona je pokorno oborila oči i prošaptala:

– Da, dragi.

– Da, dragi – on je podrugljivo ponovio njezine riječi. Htio je još nešto dodati na njezin račun, ali se predomislio i odmahnuo rukom.

»Od tih žena čovjek i ne može nešto drugo očekivati«, ljutito je pomislio.

Pripalio je lulu i pogledao Rasteyja, koji je sjedio na širokom trosjedu. Pored njega se sklupčala Daphne i zadovoljno prela.

– Kakve su tvoje namjere, mladiću? – upitao ga je.

– Pa, ja bih najradije ... ovaj, mi bismo najradije to malo ubrzali – pomalo zbunjeno je odgovorio Rastey.

SUPERSTRIP BIBLIOTEKA

alan ford

**Svakih četrnaest dana nove duhovite
dogodovštine Grupe TNT koja je
osvojila čitatelje širom naše zemlje!**

Potražite na svim kioscima!

– A što biste vi to ubrzali? – upitao je Rendall, iako je vrlo dobro znao što Rastey misli.

Rastey je nervozno okretao šešir u ruci. Činilo se da mu je jezik otkazao poslušnost. Napokon je ipak smogao dovoljno hrabrosti i promucao:

– Pa... Daphne i ja bismo se htjeli vjenčati.

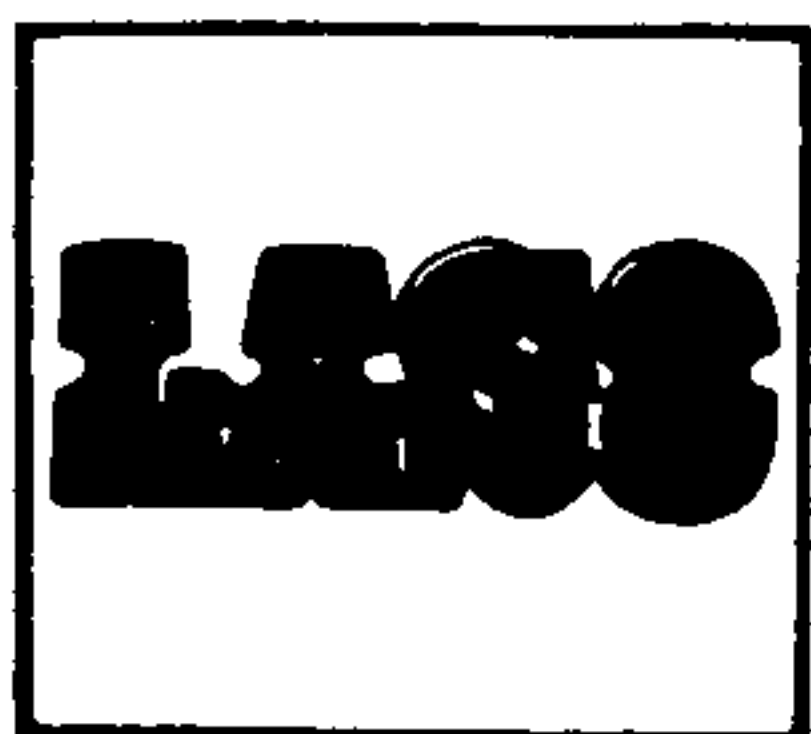
Rančeru nije promaklo kako

je djevojka bocnula Rasteyja među rebra. On se trgnuo i brzo dodao: – Svakako, uz vaše dopuštenje, gazda.

– Što se mene tiče, možete to učiniti već sljedeće nedjelje – promrmljao je Rendall, a onda se ponovo narogušio. – I prestani me već jedanput zvati »gazda«!

KRAJ

U PRIPREMI:
Al Mills:
TRI KOLTA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

i ovog ljeta u levi's jeansu!

Novi modeli Levi's jeansa u robnim kućama i prodavaonicama
VARTEKSA, STANDARD KONFEKCIJE I ATEKSA.

Levi's

®
kvaliteta je uvijek u modi